

Den femte dörren

Wismar år 1391

Kapitel 1

Ett skrik. Ett öronbedövande skrik. "Åh, herregud", väste Peter förskräckt, "snälla, var tyst ..., var tyst! De kommer att höra oss och ta oss, ... snälla!" bad han. Hugo ropade lite tystare, han gnydde och kände något under foten, "Vad var det?" Något äckligt satt fast under hans läderartade sko. "Vad är det, Peter...? Hugo tappade andan, "Jag..." han kämpade fortfarande efter andan, "...jag snubblade på något", kippade han efter andan. Peter höll upp lyktan mot Hugos ben och såg blod sippra ner från uppspruckna sårskorpor och en råttan som låg där, halvt bortblåst. Han hoppades att den hade varit död tidigare och att Hugo inte hade sparkat ihjäl den. Men så var det ju: Hugo var tung, men inte så tung. Råttan var helt krossad, men inte bara av en enda spark. Peter kände sig illamående. Han hade varit så upprymd sedan de kom in i tunnelsystemet under Hansastaden att han inte ens hade lagt märke till stanken i tunneln. När han tittade på råttan förstod han dock stanken. Tunneln var ett sofistikerat system under hansastaden Wismar. Den bestod egentligen av flera små, hemliga passager genom otaliga källare. Nästan varje hus på torget, varje hantverkare, varje handel hade en källare. Munkarna i franciskanerklostret, det så kallade grå klostret, hade tillsammans med dominikanermunkarna i det svarta klostret under många månader av mörka nätter byggt en hemlig förbindelse under torget i Wismar mellan klosterbyggnaderna. Varje källare hade i hemlighet och omärkligt minskats i storlek och smala korridorer hade murats igen. Vissa korridorer hade dock slutat i ingenmansland eftersom marken var för lerig eller källaren hade använts för mycket av sina invånare. Ingen fick veta något om de underjordiska gångarna och den som fick reda på dem var tvungen att svära på sitt liv att hålla sin kunskap hemlig. Peter tänkte på det. Det luktade förfärligt av förruttnelse, mögel och kloak. Korridorerna var fulla av ohyra som satt i sprickorna i det fuktiga murverket. Råttorna försvann så fort de såg pojkarna, men de krypande insekterna krossades under parets sparkar. Hugo snyftade och tittade på sitt värkande ben, men såret blev inte bättre av att han tittade på det. Han kände sig yr och illamående: "Jag kanske drack för mycket öl på eftermiddagen", tänkte han och magen vände sig. Det som hade varit inuti honom låg nu bredvid honom, och han hade precis lyckats vända sig åt sidan. "Jesus!" stönade Peter och höll för mun och näsa med båda händerna. Han kämpade fortfarande mot sitt eget illamående. Hugo torkade sig om munnen, tog två djupa andetag och tittade ner på sitt högra ben, där den tjocka sårskorpan redan hade spruckit upp igen. Det var helt enkelt förbannat, såret skulle inte läka. Pus bildades redan vid sårkanterna. Hugo var son till en bryggmästare i Wismar. Det var alltid mycket att göra på bryggeriet och Hugo och hans syskon fick hjälpa till mycket. För drygt fjorton dagar sedan skulle han skrubba vattenkokarna i källaren, men snubblade i trappan och slog i knät. Eftersom han och hans syskon hela tiden provsmakade ölen hade han varit vinglig och stapplande. Trappan hade utnyttjat detta och fått honom att falla smärtsamt. Det var inte ovanligt att han snubblade på allt i huset, hamnen eller staden som inte var undanröjt. Ofta var han inte uppmärksam. "Hugo", muttrade Peter, "varför måste du alltid dricka så mycket öl?" Peter var tvungen att kväva ett skratt när han såg Hugo stå där så där: han såg inte ut att vara 15 år, snarare fem. "Du är alltid så full, du dricker för mycket öl. Det borde du sluta med." "Jag kan inte hjälpa det", svarade Hugo. Nu var han tvungen att flina också. "Det finns inget annat i vårt bryggeri och öl smakar bättre än vatten." Han tittade bedjande på Peter och frågade och pekade neråt: "Hon var väl redan död?" Båda pojkarna tittade ner och såg på den livlösa råttan, eller snarare på det som var kvar av den. De tänkte efter och som ur en och samma mun sa de "Ja" och nickade med huvudet. De brast ut i skratt. "Men det är bäst att du ser dig för var du går." De befann sig i nästan totalt mörker och kände sig långsamt fram i det svaga ljuset från lyktan. Deras lykta höll på att slockna och korridorerna under staden Wismar var smala och ojämna. De två pojkarna var här nere för att de hade ett jobb att utföra. De rullade varsin ölkagge framför

sig. Peter bara med en hand. Han var den äldre av de två, nästan 16 år gammal, och hade accepterat jobbet. Öltunnorna hade de fått av franciskanermunkarna i Grå klostret. Nu var det deras uppgift att smugla tunnorna genom korridorerna till de svarta bröderna. Dominikanerna i det svarta klostret var förbjudna att brygga öl. Franciskanerna ville undvika tullar och straffavgifter genom att transportera ölet under staden. De båda klostren utbytte öl och andra varor via dessa vägar utan att övervakarna märkte det. Pojkarna skulle få tre shilling per tunna. De hade trott att det skulle bli en lätt uppgift, eftersom de faktiskt kunde ta sig fram mycket bra, men bara i staden. Pojkarna hade dock inte känt till att det fanns ett system av underjordiska gångar, så det fanns inte bara en gång under torget i hansastaden Wismar, som de felaktigt hade trott. Tyvärr insåg de nu att de hade gått vilse. Marken var lerig, delvis beströdd med snäckor och på vissa ställen med djupa pölar. Hugos ben var mycket ömt. Hans skadade knä hade slagit hårt mot tunnans kant när han trampat på råtten och halkat. Nu blödde det igen från den trasiga sårskorpan och droppade ner på skon. Han bet ihop tänderna och så fortsatte de att rulla tunnorna, trots att de inte visste var de skulle hamna. Tunneln måste ju leda någonstans. Peter stannade plötsligt. "Där, titta!" Han pekade framåt med pekfingret innan han föll till marken. "Hugo!" stönade han, "var uppmärksam igen!" "Förlåt", stammade Hugo och hjälpte Peter på fötter. Vid den tvära inbromsningen hade han förstås stannat för att se vart Peter pekade, men hans tunna hade rullat vidare - rakt in i Peters ben. De kände igen ett ljus. Det måste vara slutet på tunneln! De rullade lite till och ställde sedan ner tunnorna lodrätt. Osäkra gick de sakta vidare och hoppades att de nu hade nått det andra klostret.

"Tyst", viskade Peter, 'inte ett ljud!' och satte pekfingret mot läpparna som en varning. Hugo duckade då och drog genast ihop axlarna i nacken, som om hans hållning skulle göra honom mycket tyst. "De får inte komma på oss, annars kommer det att sluta illa för oss båda", viskade Peter spänt. De kröp framåt så tyst de kunde. Ljuset blev starkare och starkare, men stanken hade också blivit outhärdlig. Snart hörde de röster och mummel och mycket mjuka, dämpade gnyenden. Var det här klostret? Det fanns uppenbarligen människor där. Några grät stilla. Några tegelstenar saknades i en liten alkov och pojkarna kunde se igenom dem. I rummet fanns sängar omgivna av tegelstenar, och i sängarna låg människor med bandagerade lemmar. Peter och Hugo insåg att de hade kommit till en sjukstuga. Några sjuka människor sov, andra stirrade upp i taket. Det luktade sjukdom och död. De togs om hand av en sköterska som gick fram och tillbaka och hade mycket att göra. Hon hade trasor för munnen, en rock på sig och en mössa på huvudet. Stanken var outhärdlig. Det luktade mögel och fuktig jord och sött, på något sätt som döende människor. Pojkarna smög vidare chockade. De hade vetat att det fanns sjukhusavdelningar i Wismar, men inte att det gick att ta sig dit genom tunneln. De tittade sig tyst omkring. Det fanns en trädörr som stod halvöppen. Kanske fanns det munkar här som kunde ta ölen ifrån dem nu. Peter hoppades så mycket, han ville bara komma härifrån. Men förutom vårdaren såg de ingen. Stanken var så fruktansvärd. Peter såg sig omkring och letade och blev plötsligt livrädd när han såg in i vidöppna ögon. Det var en man som stirrade på honom med stora ögon och tog andan ur Peter. Mannen ville skrika, men allt som kom ut var ett gnisslande ljud. Hugo blev förvånad, han såg samma sak och satte handen för munnen.

Han tog tag i Peters tröja och försökte dra bort honom. Men det var för sent. Mannen försökte sätta sig upp men kunde inte och gnisslade igen, mycket högre den här gången, vilket naturligtvis väckte sjuksköterskans uppmärksamhet. Hon förstod genast och följde den förskräckta blicken i mannens ansikte, som var täckt av smittkoppor. Hon blev helt förskräckt över att se barnen här, gick fram till dem och frågade strängt viskande: "Vad gör ni här? Är ni helt galna? Hur kom ni hit? Var det franciskanerna som skickade er? Är det någon annan som känner till vägen?" Hugo och Peter ville svara, varje gång de tog ett andetag för att säga något, men de kunde inte få fram ett ord. "Rutten är hemlig", fortsatte hon frenetiskt, "ni får inte berätta för någon. Inte till någon, förstår ni!" Hon frågade med eftertryck: "Vad gör du här?" Hugo gnydde, han kände sig yr igen av alla ord och höll sig fast vid Peter. Han visste inte vad han skulle göra, han tittade på henne men viskade inte ett

ord. Han svalde och sa tyst: "Min vän blöder, han behöver hjälp". Han kunde inte komma på något annat att säga. "Som tur är", tänkte han, "har Hugo blåmärken på knäet." Nu hade de en ursäkt som inte ens var en lögn. Sköterskan kom närmare och böjde sig fram så att hon skulle kunna se bättre, och Hugo sträckte fram benet till henne. Hon tittade på det, rynkade pannan och skakade nästan omärkligt på huvudet. Det var allt de kunde se, eftersom hon hade trasan över munnen. "Vänta här", sa hon, "jag kommer strax tillbaka."

Några minuter senare kom hon tillbaka med flera trasor och en liten flaska. Hon bad Hugo att sätta sig och pekade på en liten stol bredvid en säng. I sängen låg en ung kvinna. Hon sov och hade bulor och knölar över hela kroppen, en del täckta av fuktiga trasor. "Det är nog spetälska", tänkte Hugo, han hade aldrig sett den här sjukdomen förut, men det var så folk hade berättat om den för honom. Han ville inte sitta i den där stolen, så han sträckte bara fram benet mot henne genom trädörren och klamrade sig fast vid Peter. Sköterskan såg irriterad ut och tittade Hugo hårt i ögonen, sedan stönade hon hörbart och satte sig på knä. Hon öppnade den lilla bruna flaskan, dränkte en kompress gjord av en hopvikt trasa i en gul vätska och lindade den fuktiga kompressen runt hans ben med en annan trasa. Hon rengjorde sedan huden runt bandaget för att se om han hade några andra skador. Sedan höll hon fram flaskan till dem båda och när varken Hugo eller Peter tog den, tog hon Hugos hand och tryckte in flaskan i den. Hon höll hans hand mycket hårt, drog honom nära sig och såg honom stadigt i ögonen. Hugo stelnade till och gjorde inget motstånd. Hon sa: "Du kommer att glömma vad du har sett här direkt. Det här är inget för barn." "Vilka barn", tänkte Peter, 'jag ser inga barn här', och tittade på Hugo, som stod framför henne, vördnadsfull och undergiven på samma gång. Hugo var uppenbarligen rädd. "Och snälla", fortsatte hon, "du får inte berätta för någon om den här hemliga gången. Lova mig det! Det är bara munkarna som känner till vägen under staden, de kommer ofta hit och hjälper till, med rena trasor, örter och läkande pasta. Ibland ger de oss varm mat och varma drycker och..." Plötsligt stannade hon upp och lyssnade som om hon väntade på dessa munkar. Men ljudet kom från sjukrummet, trodde hon i alla fall. Peter och Hugo blev rastlösa. Hon gick in i rummet och såg sig omkring. Hon lyssnade igen. Ljuden var annorlunda än vad hon var van vid. Gnyende och gråtande, det kände sköterskan igen. Patienterna var alla förvånansvärt tysta idag. Hon hörde röster och fotsteg. "Snabbt", sa hon frenetiskt. "Se upp och göm er", hon sprang till baksidan, tog ett lakan och beordrade pojkarna med hård ton att ställa tunnorna åt sidan och täcka dem med lakanet. Peter såg de blodiga fläckarna och insåg hur smutsigt lakanet var. De två blev tillsagda att gömma sig bakom tunnorna. Inte en sekund senare tändes en lampa i korridoren som pojkarna hade kommit ifrån. Två personer kom runt hörnet. Man kunde se dem nu. De hade halsdukar över munnen och huvorna lågt neddragna över ansiktet. Två munkar. De bar på kannor, en i varje hand, och en säck som de släpade på tillsammans. Den luktade underbart av örter. På ryggen bar de rullade tygstycken, som var och en var knutna runt axlarna med rep. Munkarna gick fram till systemen och gav henne sakerna. Hon tackade dem och de gick tillbaka, men inte utan att ha tagit sig in i högen med smutstvätt i det mörka hörnet. Den ene munken bredde ut ett lakan och den andre lade en hög med smutstvätt i mitten. Båda tog tag i ett hörn till höger och ett till vänster och vred snabbt och skickligt lakanet flera gånger. Allt skedde blixtnabbt, rutinmässigt och utan ord. Det tog en stund innan ljuskäglan från de två figurerna med en smutstvättpåse på ryggen inte längre syntes. Då signalerade sköterskan till pojkarna att de kunde komma ut. Hon var lättad över att munkarna hade haft bråttom och inte sett tyget över tunnorna. Hon tog Peter och Hugo i handen och frågade dem igen: "Snälla, lova mig att ni inte avslöjar passagen". Peter kände sig illamående om han hörde den meningen igen. Pojkarna lovade, naturligtvis skulle de inte berätta, de kunde båda klara sig utan det här besväret. De tackade henne och skulle just gå när Peter vände sig om mitt i rörelsen. "Maria?" Sköterskan blev förskräckt och vände sig mot honom. Han tittade sköterskan i ögonen. Han visste inte varifrån hon kom, men han kände igen henne och nu visste han att han hade rätt. Han samlade allt sitt mod och frågade henne: "Maria? Det är väl du, eller hur? Du är flickvän till Georg, Alvas bror, eller hur?" Hon slappnade av och var tvungen att le.

Man såg det på de små rynkorna i ögonvrån. "Ja", och efter en kort paus, "du är ganska observant, du kände igen mig. Känner du honom? Georg, menar jag?" Peter skrattar och blir glad, ja till och med lite stolt. "Jo, ... lite grann, Alva är vår vän", sa han. Sedan tackade han henne igen. Hon sträckte sig mot dörren. "Pojkar, det här..." och hon pekade ner i källaren med de sjuka, "...det här är inga spetälska. Jag klandrar er inte för att ni tror det. Jag kan se det i avsky och rädsla i era ansikten. De är inte smittsamma, de är mestadels olycksoffer." Hon pekade runt: "Människor som har blivit överkörda av en hästkärra, svårt skadade när de arbetat på marken eller offer för attacker. Vi gömmer dem här eftersom många dör uppe", och hon pekade nedsättande mot taket, "tror att de har smittsamma sjukdomar eller till och med spetälska eller pest. Vi tar hand om dem, vårdar dem och de flesta lyckas till och med bli helt friska. Flickan här borta blev svårt misshandlad av sin man strax efter bröllopet, hon har blåmärken och öppna sår." Hon pekade på den sovande unga kvinnan på vars stol Hugo först skulle sätta sig. Med alla öppna sår var det lätt att tro att hon hade spetälska. Maria fortsatte: "De låste in henne eller isolerade henne tills hon dog eftersom de kunde tro att hon hade en smittsam sjukdom. Hon har just fyllt 17 år." "Lite äldre än jag", tänkte Peter. Han skämdes och tittade på Hugo. Han stod där som om han fick en utskällning av sin mamma. "Vi är inte smittsamma här." "Och stanken av död?" frågade Hugo, som inte riktigt litade på henne. Hon tog upp en oljelampa som stod bredvid en säng och gestikulerade lugnt mot ett mörkt, svart hörn bredvid dörren. Hon lyste in med ljuset. En enorm hög med smutstvätt uppenbarade sig för dem. Smutsiga lakan, kläder med intorkat blod och annan avföring, döda råttor och, ja, ett halvt förruttnat ben. Nu insåg pojkarna något, och stanken blev ännu mer outhärdlig för dem vid åsynen. "Vi hinner inte med att tvätta", ursäktade sig Maria. Sedan vände hon sig utmattad om och var redo att gå och sträckte sig mot dörren. Peter sträckte sig efter henne men kunde inte få tag i henne. Han ropade: "Maria", hon gick genom den lilla tegelbågen och skulle just stänga dörren. "Vänta", ropade Peter igen. Nu såg hon irriterad ut: "Vad mer finns det att göra, jag måste in där och tillbaka till jobbet." "Hur vet vi att vi är i rätt korridor? Vi måste gå till Svarta klostret, leverera ölen här..." han pekade på de två tunnorna, "...leverera den." Maria tittade på trätunnorna och funderade på saken. Bakom henne skrek en kvinna, hon hade fruktansvärt ont. Maria ryckte till och ville gå därifrån, men Peter höll henne tillbaka. "Varför då?" bad han. Maria funderade en stund och sa: "Jag tror jag hörde..." hon funderade, försjunken i tankar, "... att det finns vax på väggarna i vissa korridorer. Skyltar gjorda av stearinljusvax. När man väl har hittat den här passagen är det bara att följa vaxskyltarna, som har samma färg och alltid sitter på höger sida av väggarna. Sett från båda klostren ska vaxet alltid vara fastklistrat på höger sida, men i olika färger." Rätt, alltid rätt, memorerade Hugo.

Eftertänksamt stoppade han ner sin lilla bruna flaska i kavajen. "Jag vet inte om det är sant, men det är vad jag har hört." Kvinnan ropade igen, Maria stod i bågen till trädörren, hon var djupt försjunken i tankar och slet sig plötsligt loss. "Lycka till!" ropade hon till dem över axeln och stängde sedan den lilla trädörren bakom sig, för att sedan öppna den igen en aning, precis som pojkarna hade funnit den när de kom. Förmodligen gjorde hon det för att franciskanermunkarna skulle kunna hitta rätt korridor i oljelampans sken. Hugo och Peter tog tag i sina tunnor, tippade dem på sidan och rullade dem besvärligt över den fuktiga, leriga marken. De försvann in i mörkret igen - någonstans under husen eller på torget. Peter undrade om det fanns en sådan här gång under huset där han bodde med sin familj. Plötsligt stannade Hugo, haltade tillbaka till sjukhuset och tog med sig ett lakan från högen med smutstvätt, rullade försiktigt ihop det och stoppade in det i skjortan framför magen. Peter undrade vad det handlade om, men sa ingenting. Båda pojkarna gick sakta tillbaka och undrade vad de skulle göra härnäst. Hugo haltade, Peter gick bakom honom och såg sin väns smärta. "Stanna en minut", sa han till slut. "Jag tror att det är en bättre idé att gömma tunnorna någonstans i korridoren, för vi kommer inte att kunna klara av att slutföra uppgiften den kvällen." Hugo andades ut ljudligt. Han stönade av lättnad. "Bra idé!" Hugo var glad, han var utmattad, kall och törstig. Det de just hade upplevt hade gjort honom helt uttorkad. De rullade vidare en liten bit tills de kom till ett vägskäl och tog en närmare titt på väggarna. Det fanns

verkligen spår av vax på väggarna. Maria hade rätt. Med några meters mellanrum hade vaxmärken tryckts in på väggarna med ett stearinljus, små runda fläckar. På vänster sida stora, svarta fläckar och på höger sida mindre, vita. Man kunde känna igen dem exakt om man visste vad man letade efter, förstås.

Peter flinade. "Det är där vi gömmer tunnorna i alkoven." Han pekade på en mörk fläck i väggen. Hugo höll med. Han fuktade sina torra läppar med tungan och var glad över att slippa rulla fler tunnor. Peter sympatiserade med honom. "Men du får hålla ut lite till", sa han och så ställde de ner öltunnorna i ett hörn och hoppades att ingen skulle upptäcka dem. Hugo tog fram lakanet och täckte över tunnorna med det. Sedan gick de tillbaka till ingången till det grå klostret. Hugo funderade: "Vi måste verkligen komma på något. Om munkarna får reda på att vi inte klarade det, får vi aldrig mer något jobb av dem." "Vi ska nog klara det", sa Peter, "jag har redan en idé. Men vi behöver Alva för att göra det. Hon måste hjälpa oss. Vi går till hamnen och ser om vi kan hitta henne." Det var en vacker sensommarkväll och Alva var inte att se någonstans. Hugo och Peter bestämde sig för att sätta sig på lådorna som stod runt omkring och vänta på henne.

Hon skulle definitivt dyka upp i kväll. De stank fruktansvärt och Peter hoppades att lukten skulle ha försvunnit innan de kom hem. Det var mycket som hände i hamnen. Många kuggar låg förtöjda vid kajen och väntade på att bli lastade eller lossade. Små segelbåtar och till och med ett vrak fanns bland dem. Många människor arbetade fortfarande med att rulla tunnor, bära säckar och stapla lådor. Sedan Wismar hade anslutit sig till Hansan hade staden utvecklats väl. Alliansen gjorde köpmännen rika, glada och nöjda. Rika människor var generösa och därför kunde även de fattigaste få lite hopp. Det fanns arbete för alla som ville och kunde arbeta. Den nedgående solen sken fortfarande starkt i deras ansikten, måsarna skrek, det luktade tjära och färskt trä. Och av rökt fisk. Hugo ställde sig plötsligt upp och frågade Peter: "Är du också så törstig?" Peter bara flinade. Hugo sprang sedan iväg. Han sprang från hamnen längs den lilla kullerstensgatan genom vattenporten, raka vägen till sin fars bryggeri. Han gick in i källaren genom en bakdörr, tog två små kannor och fyllde dem från en stor tunna. Sedan gick han sakta tillbaka uppför trappan, såg till att ingen såg honom och sprang tillbaka. Vid vattenporten gick han långsammare och oskyldigare förbi de två portvakterna och tillbaka till Peter. De drack båda med förtjusning och väntade på Alva. Alva hade haft en mycket hektisk dag. Hon hade tillbringat hela dagen på marknaden tillsammans med sin vän Helmke. Men hon var inte utmattad av allt fysiskt arbete, alla skrik och allt liv och rörelse bland alla människor, som Helmke. I själva verket satt Alva bara där hela dagen och grubblade. Något fruktansvärt hade hänt. Alva kunde fortfarande inte tro det. För tre dagar sedan hade hennes kära mor fallit i döden. Hon hade arbetat i tegelbruket och vikarierat för en gesäll som hade stukat foten samma dag. När hon klättrade upp för stegar och byggnadsställningar för att bära tegelstenar och en kanna vatten till toppen av St Nicholas torn, bröt hon igenom en plank och föll mot sin död. Nu var hon död och Alva var ensam med sin bror Georg. Ensamheten gnagde på henne som råttor på ost. I tryggheten i Hansastaden hade hennes mor uppfostrat sina två kvarvarande barn ensam; alla Alvas andra syskon hade redan dött av sjukdom eller svaghet. Någon far fanns inte. Alva misstänkte dock att hennes mor fortfarande älskade honom väldigt mycket och hade letat efter ursäkter varje gång Alva envist hade frågat sin mor om hennes far. Alva var helt säker på att han fanns i närheten. Men hennes mamma hade trott att det skulle vara för farligt för Alva att få veta för mycket för tidigt. En dag kom de överens om att på Alvas 15-årsdag skulle hennes fars hemlighet avslöjas. Trots att det var en mycket liten familj hade de det bra. De hade lite att äta, men ingen av dem gick hungrig. Alva visste inte varifrån pengarna kom för att få vardagen att gå ihop.

Alla hade ett eller flera jobb, men de tjänade egentligen inte så mycket pengar. Alva hjälpte Helmke på marknaden. Helmke var mycket, mycket gammal. Hon hade länge haft sin lilla plats på torget i

Wismar och sålt eller bytt varor. Alla här kände Helmke. Hon har alltid funnits där och har följt många liv i Wismar. Hon var en lika självklar del av torget som tullmärket på rådhuset. Hon var förmodligen den äldsta i och omkring Wismar vid den tiden och åtnjöt privilegier som ingen annan hade. Vissa ortsbor ryktade att hon hade ingått en pakt med stadens rövare. Till exempel kontrollerades hon inte av stadsfäderna som alla andra köpmän och hon behövde inte betala skatt. Hon erbjöd oftast sina kunder varor som blivit över från andra köpmän. Till exempel skinn som inte var en del av garvarnas goda rykte, eller ljus som var lite krokiga för att en lärling hade övat på dem. Allt sådant som en handlare inte längre kunde sälja eller ville ha. Hon tjänade lite pengar och bytte oftast nödvändigheter som bröd, mjölk och keramik mot frukt och grönsaker som hon odlade i sin lilla trädgård. Nu, på sensommaren, var det hennes egna äpplen, pumpor och potatis. Vissa dagar tillkom även andra grönsaker och frukter. Helmke hade en liten trädgård där hennes lilla hus stod och där hon gjorde sina eftertraktade fruktpålägg. Den låg utanför stadsmuren. Hon var tvungen att lämna Hansastaden i god tid på kvällen, innan stadsportarna stängdes, för att inte behöva sova på Wismars gator. Det lilla trähuset som hon bodde i hade halmtak och bestod egentligen bara av ett rum. Det innehöll en säng, en hylla, lådor för hennes kläder och filtar. Det fanns också ett bord vid det stora och enda fönstret. En liten kokvrå var inredd i golvet mot lerväggen. Det var verkligen bra, för de flesta av Hansastadens invånares matlagningsutrymmen var utanför byggnaden på grund av brandrisken. Ovanför hängde kastruller och köksredskap. Hon använde en träkista att sitta på. Alva älskade Helmkes hus. Det var det mysigaste hus hon någonsin hade varit i. Utanför huset fanns en stor träkista som var kopplad till huset. I den bodde fem kycklingar. De hade en liten rastgård och på hösten, när Helmkes kålgård var inhägnad, fick hönsen springa runt i hela trädgården. De gödslade trädgården och höll skadedjuren borta. Varje morgon fyllde Helmke den lilla vagnen med varor, korgar och lådor och drog den tungt och mödosamt till marknadsplatsen. Hon var verkligen mycket gammal, men hon hade viljestyrka och tuffa, vältränade muskler. Varje morgon stod hon punktligt framför Schwerins stadsport och väntade på att bli insläppt. Alva hjälpte henne med arbetet så ofta hon kunde. De sådde tillsammans på våren, rensade ogräs, klippte örter för att torka och kokade sylt och kålsoppor som Helmke sedan sålde på torget intill rådhuset. På vintern, när den lilla spisen inte längre kunde värma huset, slaktade Helmke gradvis sina kycklingar och flyttade tillfälligt in i fattighuset på Lübschestraße, mitt i hansastaden. Helmke mådde inte så bra idag. Hon hostar och är svagare än vanligt. Allt fysiskt arbete tog ut sin rätt. Alva var orolig för att Helmke så småningom skulle bli för gammal för marknadsståndet och kanske en dag sluta komma. Trots sin ålder var Helmke hennes bästa vän. Hon var som en mormor som Alva aldrig hade haft. Nästan alla Alvas släktingar, inklusive Helmkes familj, hade dött i den stora pestepidemin i Hansastaden Wismar med omnejd för 41 år sedan, år 1350. Nu var Alva mycket orolig. Om Helmke inte längre fanns kvar hade hon ingen kvar, bara sin bror Georg som var två år äldre än hon.

Han arbetade som nattvakt eller vakt vid stadsporten, beroende på var han behövdes. Han var alltid hemma när Alva var på marknaden eller på annat sätt sökte arbete. Han sov på dagarna. Och på kvällen, när Alva kom hem trött och utmattad, var han oftast redan borta. De delade ett litet rum i gamla stan, i utkanten av staden. De bodde i ett stort, vackert radhus med tre våningar i ett litet rum under taket. Georg hade haft en flickvän, Maria, under lång tid. Hon hade också flera jobb. Georg och hon hade knappt någon tid för varandra. Det faktum att Georg aldrig var där när Alva var hemma ökade hennes ensamhet sedan hennes mamma hade dött. Idag på marknaden, när hon sålde äpplen tillsammans med Helmke, kom två damer fram tillståndet. Alva fångade några ord från den ena damen och hennes medlidsamma blick på henne: "... det är synd att hon inte kommer att leva."

Flickan blev förvånad och visste inte vad det betydde. Den andra damen sa ingenting, betalade för sina äpplen och båda tittade medlidsamt ner på Alva. När de skulle gå tillade den andra: "Ja, det är synd!" Alva förstod inte. Vad betydde orden och blickarna? Hon var förvirrad. Helmke förstod situationen, men bestämde sig för att inte lägga sig i för tillfället. Alva kunde inte tänka på något

annat på hela dagen. Hon kände sig melankolisk och handlingsförlamad, hon ville hellre dö än att krossas av den här känslan. Under tiden fortsatte Helmke att sälja och handla. "Aj, aj", ropade Alva. Hon blev förskräckt när Helmke för andra gången petade henne i ryggen med sin käpp. "Kom, så går vi hem", sa Helmke mycket trött. "Jag vill lägga mig ner en stund." Alva reste sig från sin låda och såg sig förvirrat omkring på marknadsplatsen. Hade hon missat hela marknadsdagen? Hon var så försjunken i tankar att hon först nu lade märke till musikerna som övade framför rådhuset och stadens många tjänare som hängde upp bunting och färgglada flaggor. Många människor sjöng sånger och dansade till dem. Det doftade ljuvligt av potatissoppa med bacon. Det knorrade i magarna. Invånarna i hansastaden var glada och uppsluppna, som om de såg fram emot en stor fest. Alva visste inte var alla människor hade kommit ifrån. Torget var dekorerat och uppsnyggt som om Hansastaden väntade sig ett stort besök. Alva kliade sig i bakhuvudet och tittade förvånat ner på Helmke, som var mycket kortare än hon själv. Helmke staplade keramikskålar på varandra och hällde de kvarvarande träpinnarna i sin låda, som hon vanligtvis fyllde med sina tillhörigheter. Hon suckade belåtet, gav Alva en liten påse potatis och log mot henne. "Alva, min kära flicka. Jag vet att du är ledsen och jag vet hur du känner dig." Helmke hade varit med om mycket tråkigt i sitt liv. "Låt inte känslan överväldiga dig. Ju längre du ger efter för den, desto svårare blir det att ta sig ur den. Det finns människor som har tagit sina egna liv för att de har glömt att de faktiskt fortfarande lever. Det är verkligen hemskt det som hände och att hon inte kommer att leva. Men du kan inte låta det ta andan ur dig. Tro mig, när en dörr stängs öppnas fem nya på samma gång. Jag borde veta, jag är ju redan så gammal!" Hon flinade tandlöst mot Alva. Hon ställde sig framför Alva med utsträckta armar. "Ta ett djupt andetag, andas in livet och lyckan hos alla människor här ..." Hon ritade en halvcirkel över torget med utsträckta armar. "...och andas sedan ut alla de där hemska, bittra känslorna." Helmke kramade om henne med allt hon hade och klämde fast Alva så hårt hon kunde. Alva log och strök Helmke över ryggen. "Tack för att du är här! Och de fem dörrarna öppnas bara när något fruktansvärt händer?" funderade flickan. Helmke slappnade av och tänkte. Och efter en till synes oändlig stund viskade hon: "Ja, tyvärr." Helmke skakade omärkligt på huvudet och fortsatte att städa. "Först då." Hon funderade och sorterade ägg i en korg fylld med halm. "Jag längtar efter att få se vilken dörr du tar." Hon hostade till av den fysiska ansträngningen. Alva tog henne om axlarna och satte henne på den låda som hon själv just hade suttit på. Hon tog över arbetet. "Först måste jag ta reda på vem min far är och var jag kan hitta honom." Helmke blev förvånad och fick en våldsam hostattack. När hon hade återfått fattningen frågade hon: "Har din mamma fortfarande inte berättat något för dig?" "Nej, vet du något om honom?". Helmke tittade ner och skakade kraftigt på huvudet. När solen försvann bakom de höga husen på torget gick Helmke och Alva hemåt. Alva var otålig och försjunken i tankar och gick hastigt och med snabba steg. Helmke kunde knappt hänga med. När de kom fram till den lilla träkojan började Alva fylla lådorna med nya äpplen och göra i ordning vagnen för den nya marknadsdagen, varefter hon tog farväl av Helmke, som låg på sin lilla säng och hostade och var helt andfådd. Alva gav henne lite friskt, kallt vatten och gav sig sedan iväg till hamnen. Hon var rasande för att hon inte kunde få damerna ur huvudet. Hon mådde verkligen inte bra idag. Hon gick grinigt förbi människorna, alltid längs stadsmuren. När hon passerade de många små fiskarstugorna mittemot Wismars stadshamn brydde hon sig inte om alla människor, varav många hoppade åt sidan. Alva hade ingen lust att vara hänsynsfull. Hennes fotsteg sparkade upp sand och damm och sedan började hon springa. Hon sprang och sprang, hoppade över stora stenblock, över ängar och på torrt hö. Äntligen var hon där hon ville vara. Hon stod på strandängarna, barfota i det svala gräset och tittade ut över bukten till stadens hamn mittemot. Hon andades in den salta luften och smakade på sjögräset. Hon slappnade av på ett ögonblick. I hamnen var det full fart. Koggare från grannstäderna, från Hornstorf eller Schwerin, kom med varor eller hämtade upp dem. En del kuggar såg slitna ut, en del höll på att repareras här på den här sidan, mitt emot hamnen, men de flesta höll på att lastas eller lossas, många köpmän förhandlade och deras tjänare sorterade och staplade varorna. Det fanns många pirater på Östersjön och det hände då och då att

fartyg inte kom tillbaka eller bogserades tillbaka till hamnen helt skadade. Varvsarbetare arbetade med dem, för de måste genast göras sjövärdiga igen så att de snart kunde segla iväg igen. Med fast blick gick hon längs varvet, förbi köpmän, sjömän, hästdragna vagnar, stora mängder varor, plankor och tunnor, tills hon kom fram till en liten landsväg. Till höger och vänster doftade årets sista vildblommor, den höga vassen böjde sig över havsvattnet och vajade i den lätta brisen. Fiskmåsarna cirklade över Östersjön och spelade fiskarna ett spratt. Solen var varm och sken fortfarande starkt, trots att det redan var sensommar. De första vildgässen kom in över Wismarbukten från nordost och förebådade långsamt höstens ankomst. Alva såg dem på långt håll och hennes blod började pulsera i ådrorna. Lyckan spred sig i henne. När Alva kom fram till sin båt vände hon den skickligt runt i ett svep och knuffade den mot vattnet. Hon satte upp den lilla masten som hon alltid hade under den upp och nedvända båten och fäste roderbladet i aktern med rorkulten. När hon hade riggat färdigt och seglet fladdrade högt uppe i masten knuffade hon med all sin kraft den lilla segelbåten från ängen ut i vattnet, hoppade i med ett elegant språng, drog åt skotet och väntade spänt och förväntansfullt på den stormvind som skulle driva henne ut i havet. Vågorna gungade och Alva klarade sig bra. Hon tittade på seglet och försökte vrida båten mot vinden genom att röra på rorkulten. Det var väldigt lite vind idag. Hon blev lugn av att vara på vattnet. Hon andades in och ut djupt, tänkte på Helmkes ord, blundade och njöt av den varma solen på ryggen. Sedan kände hon hur båten lyfte och brisen, som genast utvecklades till en kraftig vindpust. Hon drog åt skotet lite hårdare, det gled genom mastblocket och då kände hon verkligen hur vinden tog tag i seglet. Med slutna ögon kände hon hur vinden tog tag i båten och lyfte den med ett litet ryck, som genast tog fart. Hon seglade. Hon seglade längs den lilla kusten förbi ängarna med lekande barn, fiskarna som lade ut sina nät och kvinnorna som rensade eller lagade näten. Andra fiskare satt bredvid, pratade och rökte på sina pipor. Några tittade på henne. Många familjer såg henne varje gång hon var ute och seglade. Albert brukade vinka till henne med båda armarna och hon höjde sin och hälsade tillbaka. Albert var en god vän till Helmke och nästan lika gammal och bräcklig som hon var. Stora kugghjul seglade förbi henne på styrbordssidan. "Jag undrar var de kommer ifrån", funderade flickan. Alva älskade den här båten, hon älskade att segla, på något sätt låg passionen för det i hennes blod. Helmke hade en dag sagt att hon hade Östersjövatten i sina ådror, lika mycket som hon hade varit på vattnet. Hon och Georg hade fått den lilla segelbåten en dag av Albert, som också lärt dem att segla. Det var en gåva från deras far, hade han sagt till barnen då. När hon seglade i viken saknade hon särskilt sin far. Var kunde han vara? Hon kunde bara hoppas att han fortfarande levde. Och en sorgsen rysning kom över henne när hon tänkte på sin döda mor. Vilken känsla det måste vara att inte längre kunna leva, att inte längre vara medveten om något eller någon omkring sig. En kogg seglade lugnt förbi henne, på väg från Wismar. Sjömännen sjöng sånger och spolade rep. Hon skrattade hjärtligt och skulle gärna ha velat vara med. På en kogg! Hon skulle få se främmande städer och länder, nya kläder, andra kyrkor och byggnader, höra främmande språk! Skulle andra hansastäder ha lika vackra hus och lika höga kyrkor som Wismar? Hon skulle ha älskat att segla rakt bort, långt bort. Varför gjorde hon egentligen inte det? Hennes båt gungade upp och ner när vågornas toppar för länge sedan hade träffat henne. På en lugn plats, långt borta från de stora båtarna, satte hon sin lilla segelbåt i vinden. Seglet fladdrade och hon stannade upp. Båten guppade och stod nästan stilla på vattnet. Hon älskade den här lilla båten så mycket. Hon älskade att vara på vattnet, att låta sig drivas, att inte känna någonting och att inte behöva tänka på någonting. Helmke sa ofta: "Livet är som en storm på havet. Oförutsägbart. Det finns toppar och dalar. Det finns vackra dagar då man är lycklig och det finns hemska, stormiga dagar med piskande regn och mörker, dagar då man är rädd att man inte ska klara det, dagar då man vill ge upp. Men om du har tillräckligt med mod och håller rorkulten stadigt i din hand, kommer du att klara dig genom stormen. Sedan går livet vidare och vidare tills det en dag är över!" När är det slut, tänkte Alva. Är det slut när man inte hittar någon av de fem dörrarna, väljer man den själv, vet man när livet är slut? Hon tänkte på sin mamma och hur hon inte kunde hålla tillräckligt hårt i rorkulten. Alvas ögon fylldes av tårar. Hon ville inte gråta, men

hon kunde inte hindra det, tårarna rullade nerför hennes ansikte. Alva visste inte om hon skulle kunna hålla i sin styrpinne helt och hållet eller gå genom någon dörr. Hon var rädd och kände sig ensam, övergiven av sina föräldrar. Hon grät och skämdes på samma gång. Hon ville inte att någon skulle se henne så här, att någon skulle se att hon var svag och saknade sin mamma och pappa så mycket. Hon var redan 14 år gammal. Hon var nästan vuxen. Hon grät bittert tills alla tårar var borta. Alva lutade sig över räcket för att lugna ner sig och svalka sig. Hon stack ner båda händerna djupt i det svala mörkret under sin båt. Hennes armar var i vattnet nästan upp till axlarna. Sakta, utan att hon märkte det, kröp saltvattnet ombord. Vattnet var kallt och svart och djupt, mycket djupt, och ju djupare hon böjde ner armarna i det, desto starkare blev en känsla som kom över henne. En längtan. Hur djupt kunde hon nå ner, vad skulle hon hitta där nere? Fanns det tankar i det svarta, kalla vattnet? Hon böjde sig djupare och djupare framåt så att hennes hår redan flöt i vattnet. Hennes båt snurrade runt, ibland till höger, ibland till vänster och guppade upp och ner på vågorna. Ibland speglade sig den blå himlen där måsarna lekte sina lekar, och ibland syntes bara detta djupa, mörka, kusliga svarta, som utövade en otrolig dragningskraft på Alva. Det verkade som om mörkret tog tag i henne med båda armarna och ville dra ner henne i djupet. Alva hängde orörlig över relingen och tycktes glida ner i avgrunden, svag och maktlös. Så plötsligt vände sig hennes båt om igen och visade hennes spegelbild. Hon såg en flicka med rött, långt, vågigt hår. Plötsligt hörde hon en röst inifrån sig: "Håll i rorkulten! Håll i rorkulten!" Och hennes medvetande återvände ögonblickligen. Sedan förvrängde de stigande vågorna hennes bild. Sedan var havet slätt igen. Hon såg en stark flicka och kände igen den styrka som fanns inom henne, och ju längre hon tittade på sin förvirrade spegelbild, desto modigare blev hon. Tyst sa hon till sig själv: "Det här är jag. Jag är jag. Jag är stark!" Hon ville leva. "Andas in, andas ut", viskade hon. En vindpust tog tag i båten igen och gungade och vände den runt, reflexen försvann. Måsarna skrek ovanför henne och från stranden hörde hon människorna som seglade längs kusten i sina pråmar och fiskarna som arbetade, de skrattande barnen, alla ljud som långsamt återvände. Alva absorberade livet med slutna ögon. Hon rätade på sig och tittade mot sin stad. Wismar, som såg vacker ut med sina silhuetter av St Nicholas Church, St George's Church och Council Church och de många handelsfartygen framför sig. Hon drömde. En dag skulle även kvinnor ge sig ut på havet, det visste hon med säkerhet, och kanske skulle hon bli en av de första, en köpman som reste till hansastäderna, sålde och bytte varor och utforskade nya länder. Hansan blomstrade omkring henne och hon ville vara en del av den. Tungt lastade koggare med sina vit- och rödrandiga segel kom och gick. Hon var glad, hon var lycklig och tacksam över att hon hade gett sig ut på båten. Hon gjorde det så ofta hon kunde, för hon visste att det var bra för henne. Vågorna skulle suga ut alla dåliga tankar ur henne. Hon tog tag i rorkulten på segelbåten och gungade den fram och tillbaka tills båten låg i sidled mot vinden. Hon drog åt skotet och seglet fylldes med vind, som drog med sig båten. Vinden hade blivit starkare med tiden och hon var tillbaka i hamnen snabbare än hon hade önskat. Försiktigt slingrade hon sig fram mellan alla stora och små fartyg till sin plats i saltträsket. Alva drog försiktigt båten till en säker plats på land och, försjunken i tankar, lossade den, rullade ihop segelduken med bommen runt masten och stoppade tillbaka allt under den uppochnedvända båten. Hon ville komma tillbaka hit i morgon efter jobbet. Kanske kunde hon ta med sig Peter. Hon tyckte om Peter och såg fram emot att träffa honom snart på kvällen. Hon gick längs ängarna på en sandig stig, förbi torknät och tvättlinor med torkad fisk uppradad, mot hamnporten. Alva tog alltid den här vägen, hon gillade den. Det var här hästarna tjuvdrades som kom till Hansastaden med sina ägare för att handla. Hon tittade på de många människor som höll Hansastaden levande med sina fullpackade hästdragna vagnar, enorma buntar, tunnor och lådor fyllda med salt, humle, ljus och öl.

Kapitel 2

I hamnen var det alltid liv och rörelse och det fanns mycket att se. Pråmarna, segelbåtarna och

koggarna låg tätt packade vid förtöjningsplatserna. När det inte längre fanns plats för stora koggarna och det var för grunt på andra sidan stranden fick de lastas och lossas på öppet vatten med hjälp av barnvagnar. Framför vattenporten rådde febril aktivitet. Det var alltid mycket att göra för bärarna som skulle lyfta varorna ur fartygets buk och upp på vagnen. Köpmännen var beroende av bärarnas och medhjälparnas pålitlighet, utan dem skulle handeln helt stanna av. Varorna bogserades, rullades, bars, drogs eller knuffades. Utländska fartyg var tvungna att lossa sina varor helt och hållet, enligt stadens staplingslag. Den innebar att varorna måste bjudas ut till försäljning i tre dagar, först därefter fick sjöfararna segla vidare med sina kvarvarande varor. För köpmännen i Wismar innebar det också en god vinst. Förra veckan hade ett handelsfartyg från Sverige med sig tre isbjörnsskinn. Många invånare i hansastaden kom till hamnen för att beundra dem. Några av sjömännen lagade sina magra måltider över en liten eld, eftersom matlagning var förbjuden ombord på grund av brandrisken. Alva dagdrömde och förlorade sig i tankar, räknade plankorna under sina fötter som fungerade som en väg för staden. Eftersom hon höll huvudet nere kunde hon inte se vad som fanns framför henne och plötsligt möttes hon av fyra ben. Det ena benet hade ett färskt bandage på knäet med gula och röda märken. Förskräckt tittade hon upp och rynkade pannan när hon såg sina vänner, som hade satt sig tillrätta på lådorna som stod runt omkring. De fnissade båda två och strålade från öra till öra. Alva förstod inte varför de var så glada och det gjorde henne nyfiken. Naturligtvis hade de varsin ölmugg i handen! Naturligtvis var de lite berusade nu. Alva var glad att se dem. Hugo och Peter var hennes bästa vänner, även om de var mycket rikare än vad hon var. Hon var glad, glad att hon hade dem och att de tyckte om henne för den hon var. Hon hade inte många ägodelar. Och ändå var de tillsammans som om de vore syskon.

"Varför sitter ni här och inte på vår vanliga plats?" frågade Alva gruppen. "Vi tänkte att vi skulle komma bort från Hugos pappa", svarade Peter. De fnissade båda två och klappade händerna. Hugos far kom till hamnen varje kväll innan stadsporten stängdes av vakterna och tog med Hugo till bryggeriet för att städa. Varje gång kastade han en fuktig, kall och särskilt smutsig trasa i riktning mot barnen. Oavsett om det var avsiktligt eller inte, träffade han nästan alltid Alva med den. Och varje gång blev barnen förvånade, som om det var första gången.

Alva hatade det. Hon rynkade på näsan och nickade gillande. Hugo frågade: "Vad har du gjort hela tiden, vi har ju väntat i evigheter?" Han flinade mot Peter och höll upp sin kanna. Hon skämdes lite och tänkte på vad hon hade känt när hon tittade in i Östersjöns mörker och inte ville prata om det. "Hur är det med dig?" frågade Peter och kände att hon kände sig illa till mods. "Ja, allt är bra", ljög hon, "jag mår bra." "Vet du vad som hände med oss idag?" fortsatte Peter. "Nej, vad då?" Hon satte sig mellan pojarna, tittade saligt ut över hamnen och sträckte sig samtidigt efter Peters kanna. Hon tog en stor klunk och sa: "Berätta, vad har ni gjort i eftermiddag?" De spydde båda två på samma gång! Alva lyssnade uppmärksam och rös till. "Och hur ska jag kunna hjälpa dig med det? Jag får ju inte..." Hon kände sig yr. "Nej!" Hon skakade på huvudet när hon insåg vad som skulle komma.

"Nej, nej, nej, nej, för jag vill inte få eller se spetälska eller pest eller något annat och jag vill absolut inte träffa Maria!" Maria har varit hemma hos er alldeles för ofta. Maria tyckte mycket om brodern, lite för mycket för Alvas smak. Och Georg tyckte om Maria, de skulle nog gifta sig en dag. Men Alva tyckte inte så mycket om Maria, Georg borde stanna hos Alva och inte gå till Maria. Hon blev helt uppslukad av sina tankar. Rummet de bodde i rymde precis två personer. Tillsammans med sin mor kände hon sig aldrig trångbodd. Rummet var egentligen alldeles för litet. Men eftersom Georg och hon bodde i det vid olika tidpunkter var det tillräckligt stort. Det fanns ett bord, två stolar och en träkista som fungerade som bänk, men bara en säng, som var avskild från resten av det lilla rummet med ett tjockt draperi. Alva somnade ofta i sängen på kvällen och vaknade på morgonen på träbänken, som var stoppad med filtar, för när Georg kom hem tidigt på morgonen flyttade han henne till bänken så att han kunde gå och lägga sig. Hans lillasyster skulle ändå snart behöva gå upp. Ibland var Maria också där, men då pratade hon bara med Georg och brydde sig

inte så mycket om Alva. Alva trodde att hon visste att Maria arbetade på badet. Hon luktade i alla fall alltid så gott, av tvål och citronolja. Maria var ofta spänd och verkade kall och hjärtlös på Alva. Alva kände sig ibland som om hon var besökaren själv. "Alva! Alva!" ropade Peter. "Nej", han skakade på huvudet. "Nej, det finns inte en chans att vi går rakt in i korridoren till sjukhuset igen." Peter tog tag i båda hennes axlar, skakade om henne och såg henne vänligt i ögonen. "Vi vill aldrig gå tillbaka till sjukstugan. Tro mig, det var så fruktansvärt läskigt. Men vi måste fullfölja vårt uppdrag, annars förlorar vi vårt goda rykte hos munkarna!" Hon strök sig över håret med handflatan och sa: "Okej..." Alva var tillbaka i verkligheten, "...och hur kan jag hjälpa dig med det?" Peter berättade för henne om följande idé. "I morgon eftermiddag, när vi är klara med vårt arbete, smyger vi tillbaka till Grå klostret. Franciskanermunkarna får inte se oss, för då skulle de veta att vi inte klarade oss idag. Vi smyger oss in, men egentligen bara du och Hugo." Hugo, som lekte med en kattunge, tittade förskräckt upp. "Vad?", frågade han. "Och vad gör du?" Den lilla katten hoppade upp på hans arm och satte sina vassa klor i Hugos arm. "Aj", skrek han kort och försökte ta kattungen i nackskinnet. "Jag ska gå till marknaden..." fortsatte Peter obekymrat. "...med en flöjt," sa han och grubblade. "Är du allvarlig?" Hugo var rasande. "Vill du bara spela flöjt medan vi sliter i den fuktiga smutsen under Hansastaden?" Han drog patetiskt i katten, som i sin tur drog i hans ärm men fastnade med klorna i tyget. Alva var tvungen att skratta. Hon böjde sig ner till Hugo och började försiktigt ta bort klorna från ärmen, tass för tass. "Jag ska spela flöjt riktigt högt..." fortsatte Peter menande och iakttog aktiviteten bredvid honom. "...Jag ska gå längst upp i husraderna, längs murarna och slutligen över marknaden och flöjta mig fram till dig. Du kommer att höra mig och så småningom följa efter mig och hitta rätt väg." Han tänkte efter ett ögonblick innan han fortsatte. "Rulla öltunnorna till Svarta klostret, lämna över dem till dominikanerna och få..." nu höjde han pekfingeret, "...tre shilling per tunna!" Alva himlade med ögonen, Hugo nickade förundrat, som om Peter hade sagt tre miljoner per tunna. "I Svarta klostret måste ni försöka ta er ut ur tunneln på något sätt, men låt er inte fångas under några omständigheter. Annars måste ni gå tillbaka genom tunnelsystemet!" Alva himlade med ögonen igen och tittade upp mot himlen. "Då träffas vi hos vävarna, hos Kuno, är vi överens?". Alva förstod och nickade. "Okej", sa hon och upprepade: "När jag är klar med arbetet och har tagit hem Helmke, träffas vi vid franciskanerklostret och när vi är klara med öltunnorna och har skillingarna, träffas vi vid den stora stenen framför vävaren Kunos hus, nära franciskanerklostret." Båda tittade förväntansfullt på Hugo. Den lilla katten hade somnat i Hugos knä, hon låg hoprullad och sprang och Hugo smekte henne ömt. "Överenskommet", sa han tyst utan att ta ögonen från sin lilla pälsboll. Han strålade från öra till öra vid åsynen av den lilla kattungen. Peter var nöjd och drog en lättnadens suck. De drack öl, åt bröd från marknaden, som Helmke hade gett Alva som belöning för potatisen, och ost, som Peter fortfarande hade kvar i sin väska från i går. Alla tre vännerna njöt av den orangefärgade sensommarkvällen. Vildgässen sjöng sin sång på den färgglada himlen och bildade en V-formation. Sjömännen lastade sina fartyg och överlastade hästkärror lämnade hamnområdet med sina kuskar. Det luktade hästgödsel, rökt fisk och flottig soppa. Vad hungrig jag är, tänkte Alva. Plötsligt en äcklig stank, hon rynkar på näsan. Hon undrade varifrån stanken kom. Insikten kom för sent, hon kände något bakifrån, en kall bris strök henne i nacken och strax därefter fick hon en blöt, tung smäll i huvudet. Alva blev livrädd och flög framåt och ner på knä. I samma ögonblick hoppade Peter upp och var redo att slåss på några sekunder. Kattungen hoppade i en väldig båge från Hugos knä och sprang i säkerhet. Det tog Hugo en stund att reagera, som i slow motion reste han sig också upp och tittade sig bakom ryggen, underkäken sjönk och han verkade sluta andas. Alva rörde sig inte. Hon satt som förstenad på knä, helt förkrampad och höll andan. Stanken var förfärlig. En genomblöt feudel låg på hennes huvud, stinkande och kall med smulor, smulor och gammalt hår. Det stinkande vattnet droppade nerför hennes nacke och rygg. Oändliga sekunder passerade. Alva kokade av ilska, hon var så arg och knöt båda händerna till knytnävar. Andas in, andas ut, tänkte hon. Peter viskade till henne: "Håll dig lugn, Alva!" Han bad nästan. Han såg samma sak som Hugo. Inandning och utandning, mycket långsamt reste sig Alva, vände sig om

och drog av sig det illaluktande från huvudet. Hon skakade ut håret, men vågade inte känna efter smulorna. Hon misstänkte redan vad orsaken var och fann genast bekräftelse: Hugos far. En lång, stark, fet man i kortbyxor under sin smutsiga kavaj och ett alldeles för litet förkläde under bröstet. Han stod med benen isär framför de tre vännerna, med sin enorma hals, sitt lilla huvud och sitt tyvärr mycket vänliga ansikte. Precis som Hugo utstrålade han fullständig lycka. Hugo såg alltid ut som om han log hela dagen lång. "Förlåt, piratdocka, jag är verkligen ledsen för det där!" Han kliade sig på ett ställe där man skulle kunna tro att han hade revben. "Jag ville inte träffa dig. Jag ville träffa Hugo. Han är sen igen. Han borde äntligen gå in och börja jobba", han pekade med tummen över sin högra axel i riktning mot staden, bort till sitt bryggeri. Han försökte rynka pannan för att se arg ut. "Din värdelösa översittare!" försökte han skälla ut Hugo, 'kom igen, portarna stängs snart!' beordrade han. Han gjorde sitt bästa för att låta hård och hjärtlös, men hans röst var mjuk och alldeles för kärleksfull. Alvas ilska försvann omedelbart. Hugo kunde vara så oerhört stolt över att ha en så kärleksfull pappa. Men en dag, bestämde hon sig, en dag skulle hon kanalisera all sin ilska och med all sin kraft slå näven i hans feta mage.

En dag skulle det komma en dag då hon skulle ta hämnd för alla stinkande trasor på hennes huvud. Hon stirrade argt på honom. Men Hugos far tittade bara på henne med utmanande höjda mungipor. Hugo suckade, började sakta röra på sig och var så glad att han inte hade fått den där stinkande trasan. Peter var tvungen att flina. Han ställde sig bakom Alva och höll näven framför munnen så att det såg ut som om han hostade. Den där feudeln flög nästan varje kväll. Han visste inte om det var med flit som Alva alltid blev träffad eller om Hans, Hugos pappa, inte kunde sikta. Alva kunde dock på något sätt inte bli arg på den här stora björnen, förutom på "Pirate Poppet", som provocerade henne till det yttersta. Han hade förmodligen sett henne gå ut i segelbåten. Hon stod där och stönade för sig själv och skakade nästan omärkligt på huvudet. Hans sprang efter sin son mot hamnporten. Många människor strömmade i samma riktning. Snart skulle alla stadsportar vara stängda. Stadsborna kom bara in i eller ut ur staden på natten av en god anledning. Andra människor strömmade ut ur staden, bönder och fiskare som bodde utanför stadsmuren. Stadsmuren skyddade stadens invånare och deras rikedomar. Hugo ägnade hela kvällen åt att städa bryggeriet, skrubba och polera faten och torka golvet i tapprummet så att man i morgon kunde brygga nytt, rent öl igen. Det var hans enda jobb. I gengäld kunde han sova länge nästa morgon och göra vad han ville fram till kvällen. Han tyckte om att göra detta arbete. Han kunde bidra till sin familj och var tacksam för att de alla hade det bra. Han älskade att lyssna till de högljudda samtalen, käbblet och mumlet från männen och kvinnorna på kvällen, han älskade att titta på slagsmålen, men hans favorit var att lyssna till berättelserna från sjömännen, handelsmännen och åkarna. Han skulle aldrig lämna denna vackra, pulserande Hansastad för att resa till andra länder. Han ville vara här. Han var lycklig här i Wismar. Han kände redan till sjöodjur, beundrade och förbannade pirater, särskilt Klaus Störtebeker och hans kumpaner, som var skoningslösa, grymma och förbannat rättvisa, och berättelserna om Vitalienbröder höll honom ofta vaken hela natten. I salongen samlades en hel del slödder. Och han visste att han en dag skulle ta över bryggeriet tillsammans med sina syskon. Han gillade ölet, lukten av humle och korn. Egentligen var det Hugos mor som var den verkliga bryggmästaren, Hans var bara den stora feta galjonsfiguren på hans värdshus. Hon var en utmärkt kock och bryggde också öl, något hon hade gjort sedan hon var barn. Hans mors familj hade ursprungligen lärt sig sin konst i ett kloster. Hennes farfar var munk i ett kloster i Wismar och förde vidare sina bryggkunskaper och recept till sin familj. Hans förfäder hade en gång använt pengarna för att utveckla ett bryggeri till ett stort bryggeri. Det gjordes många tillbyggnader och tillägg. Det var nu ett bostadshus med en butik som serverade öl, vin och smårätter, en mötesplats för män och kvinnor och öl bryggdes i stora vattenkokare i källaren. Hela familjen hjälptes åt och ibland hade de till och med anställda. Hugos uppgift var att rengöra vattenkokarna och hålla rent i baren. Hugo kom ofta på nya recept på nya sorters öl. I källaren, när alla trodde att han arbetade, experimenterade han med örter och blommor. Naturligtvis var han tvungen att smaka hela tiden, vilket förklarade hans tröghet i hamnen

tidigare och ibland gjorde honom så berusad att han knappt kunde gå rakt. En blandning med honung var helt acceptabel. Han behövde bara ett passande namn. Hummelbier eller Mummelbier, när han var säker skulle han be Peter att skriva ner det åt honom. Hugo var inte särskilt bra på att skriva och han kände inte för att öva. Det finns alltid tid för det senare, sa han alltid. Samtidigt gick Peter och Alva till badet, som de gjorde efter varje blöt raid, och knackade på bakdörren. En ung kvinna öppnade för dem. Varm, fuktig luft rusade emot dem och det doftade friskt av väldoftande tvål. Från huset hördes skratt, högljudda plask och några badande sjöng sånger. Kvinnan var klädd i en tunn klänning med ett brett förkläde över och en mössa på huvudet. Ärmarna var uppkavlade och i handen höll hon en stor borste. Hon kände genast igen Alva och hennes följeslagare. Hon skakade på huvudet och mumlade: "Inte nu igen, Alva!". Peter flinade. Alvas hår hängde klibbigt och genomblött från hennes huvud. "Är Maria här?" frågade hon ödmjukt. "Nej..." svarade den tunna kvinnan, '...hon är...' Hon gjorde plötsligt en paus och bet sig i läppen. Peter och Alva kände redan till sjukhuset och märkte att hon var orolig. "...hon är..." Den unga kvinnan tänkte efter och letade efter en ursäkt. "...hon är upptagen, vi har gäster från stadshuset ikväll. Kom in, ni vet var allt finns.". Peter och Alva visste var de skulle gå. De gick nerför den lilla korridoren utan skor, förbi gardinerna med vackra tyger och kom in i ett rum med ett stort tvättkar i trä. En flicka, som var ungefär sju år gammal, tömde det med en hink och skrubbad det sedan rent. Det rengjordes ordentligt först när vattnet verkligen inte gick att använda längre. Ett fullt badtråg användes av flera personer i rad. Först adelsmännen och sedan så vidare i rangordning. Vattnet var smutsigt, men allt var bättre än den äckliga, sura lukten på hennes huvud och dessutom hade det smutsiga vattnet gott om väldoftande tvål i sig. Flickan tittade upp och ner på Alva, skrattade och gjorde plats. Hon visste också vad som var på gång och hjälpte Alva att tvätta håret. "Då måste jag gå", sa Peter till de båda och höjde handen till hälsning. "Jag vill hjälpa mamma och plugga innan pappa kommer hem!" Han tittade kärleksfullt på Alva. Han tyckte så mycket om henne. Hon var ännu vackrare med sitt våta, väldoftande hår som hon med glädje kammade tillbaka. Den lilla flickan fortsatte att ösa upp det smutsiga vattnet ur badkaret och gick ut för att hälla ut det på gårdsplanen. Peter kunde knappt vända sig bort från hennes vackra ansikte och Alva lät honom göra det, hon tyckte helt enkelt för mycket om Peter för att skicka bort honom. Han kom närmare och skulle just dra Alva intill sig när flickan kom tillbaka med de tomma hinkarna och stämningen var över. "Vi ses i morgon", viskade han i Alvas öra. Alva fick gåshud av andetaget i hennes öra och fnissade. "Vi ses i morgon", viskade hon tillbaka och sjönk in i hans gråblå ögon, som sken som Östersjön en av hennes vackraste dagar.

Samtidigt på en helt annan plats. I en liten by strax utanför Wismar, en lantbrukare bonde och hans två äldsta söner sig för att stiga upp mycket tidigt nästa morgon och resa till Wismar med häst och vagn. De ville sälja frukt och grönsaker på marknaden, som bonden och hans fru hade odlat i sin stora trädgård. Pojkarna hjälpte honom att lasta vagnen och förbereda korgarna som några kycklingar skulle transporteras i tidigt på morgonen. De hade färska örter, massor av torkade örter, saltat kött, ägg, flera säckar mjöl från en väns kvarn och en liten tunna med fläskfett att lasta. Det fanns också lite bröd inlindat i tyg, färska grönsaker, inklusive massor av lök. Allt packades i tunnor och buntar och bands fast på vagnen. När alla varor hade stuvats undan och säkrats gick pojkarna in i huset, åt kvällsmat och matade sedan djuren. De såg verkligen fram emot marknadsdagen, den stora färgglada staden, men mest av allt såg de fram emot stånden och bodarna på Krämerstraße, där några handlare sålde alla slags fina knivar från Nürnberg. På morgonen var pojkarna förvånade. För när de var klara med kycklingarna och skulle stapla korgarna på vagnen, satt deras kära mor redan bredvid deras far på kuskstället. I samma ögonblick hördes ett "huff" och gamla Trudi drog upp. Pojkarna sprang bredvid en stund och svingade sig sedan upp på vagnen. De var mycket glada över att mamma skulle följa med och blev genast oroliga för sina småsyskon. "Vem ska ta hand om allt det andra?" frågade den yngste och klättrade upp i mammas knä. "Vi har något viktigt att göra i Wismar, din far och jag." Hon tittade kärleksfullt på sin man, som spant och koncentrerat följde omgivningen. Hon lutade sig fram mot sin yngste

och sa försiktigt: "Oroa dig inte, vi har tänkt på allt!" Hon kysste honom ömt på huvudet. För en tid sedan reste bonden till marknaden i Wismar med bara sina gesäller. På den tiden var det för farligt att ta med sig sin familj. Det var alltid överfall och rån. Många människor förlorade allt de ägde på vägen till den skyddade staden och fick ofta betala med sina liv. Hansan förändrade mycket när det gällde säkerheten, och det var inte bara handelsfartygen som skyddades och fick stöd av soldater ombord. Det hade också blivit svårare för rånarna att ta sig fram på hansastädernas landvägar, eftersom många bönder och åkare möttes vid korsningar och sedan färdades vidare tillsammans, ibland bevakade och skyddade av soldater. Bara vid vägkanterna vittnade övergivna och brända gårdar eller vagnar övervuxna med krypande växter om rädernas fasor och sände kalla kårar längs ryggraden på alla.

Kapitel 3

Alva vaknade tidigt den morgonen. Hennes rygg värkte. Som vanligt låg hon på en gammal låda som var alldeles för hård och för kort för henne. Maria hade inte kommit hem under natten, hon måste ha varit tvungen att arbeta. Hon hade verkligen mycket att göra. Det fanns olika sjukhem i Wismar. Ett av dem låg i Heilig Geist, där de fattigaste fick mat och behandling. Det var människor som inte hade några pengar. Många infektionssjukdomar behandlades där. Och nu visste Alva också om källaren i tunnelsystemet under Hansastaden. Ibland kom Maria hem med matrester från soppköket och Georg blev också ofta mutad med varor vid stadsporten, vilket gjorde att Alva ofta fick frukost på morgonen. Men inte den här gången. Maria var inte där. Georg låg och sov. Han låg instoppad i filtär och andades djupt. Alva drog för gardinen som Georg hade lämnat öppen under natten. Hon fick en skön känsla när han låg där så där och hon inte var ensam, nästan som om hon hade fått tillbaka sin far.

Pappa tillbaka. Nästan som om hennes mamma fortfarande fanns kvar. Alva gick tyst fram till köksskåpet i trä och tog fram en mugg. Hon använde en slev för att hälla varmt vatten från en kastrull på en liten spisplatta i sin mugg. Från fönsterbrädan tog hon några blad av pepparmynta som hon planterat i en blomkruka. Hon knådade bladen i handen en stund tills de var helt krossade och stoppade örten i sin mugg. I en skål hittade hon lite bröd från dagen innan och ett halvt äpple, en perfekt frukost. Hon stod vid fönstret och tuggade och såg fram emot den här nya dagen. Det var fortfarande ganska färskt från natten, men det skulle bli ännu en vacker, solig dag: en ljusblå himmel, inte ett moln i sikte. Fiskmåsarerna skrek och i fjärran kunde man höra vildgässen som var på väg till sina samlingsplatser. Hon lyssnar och njuter av dofterna som strömmar in från hamnen. Havsbränsle och färsk fisk. Fiskarna på kajen sålde säkert färsk torsk och sill, för förra helgen hade de styckat två tumlare. Georgs snarkningar skakade av sig hennes tankar, hon gjorde sig i ordning och stängde tyst dörren efter sig. Alva hoppade ner för trappan till trädgården och öppnade den lilla luckan till skjulet där husdjursgrisen höll till. De boende i huset delade alla på en gris och tio kycklingar, varav sju fortfarande levde. Alva fäste försiktigt luckan med en rem så att grisen inte skulle kunna slå sönder dörren och kontrollerade alla gångjärn så att djuret inte skulle kunna rymma och ställa till med förödelse i trädgården. Framför skjulet fanns en liten rastgård. Den var precis tillräckligt stor för att en gris skulle kunna vända sig om en gång. Det var inte mycket utrymme, men det gav den frisk luft och lite dagsljus. Hon tog lite köksavfall från en balja bredvid och höll ut det på golvet till grisen. Sedan gick hon in i grannens skjul, följd av tre otåliga katter. Hon öppnade dörren, varpå mössen genast spreds åt alla håll. Med två händer skopade hon upp säd ur en säck och höll ut maten på golvet till hönsen och grisen, trots att hon inte fick göra det. Spannmålen skulle ju vara till hönsen och de boende. Grisen grymtade och smackade belåtet och åt snabbt upp alltihop.

Hon lämnade en pytteliten öppning som dörr till gården och stängde försiktigt skjuldörren. Kycklingarna fick alltid springa på husets innergård. Det fanns många hus i gamla stan som hade innergårdar eller ladugårdar på baksidan. I skjulen sov ofta familjer eller gesäller. Rikare människor

bodde i ladorna. Här bodde sex familjer på tre våningar. Ägarna, ljusmakaren och hans fru, var bara två personer och tyckte om att ha folk omkring sig, det var så den här gemenskapen uppstod. Varje familj hade ett litet rum. Ingen hade egen spis, utan alla lagade mat tillsammans i ett litet gemensamt kök i en tillbyggnad till huset. Alva och hennes bror byggde dock i hemlighet en liten kokvrå i sitt rum. Alla hjälpte alla. Alva hade till uppgift att släppa ut grisen tidigt på morgonen och mata hönsen. Äggen fick hon inte ta, för de såldes på marknaden och tillhörde husbonden och hans fru och ibland bytte de med varandra i huset. Den som hade mat över, vilket var sällsynt, skulle samla den i en hink framför svinstian så att djuret fick tillräckligt att äta och blev fint och fett. I slutet av året såldes eller slaktades grisen. Alla i huset fick något. Oftast var det skinka, som skulle räcka hela vintern. Nästa vår köpte man en ny gris. När hon var klar gick Alva genom huset till ljusmakarens lilla verkstad, som upptog hela nedre våningen. Mästaren stod över en kittel och doppade långa trådar fästa vid en rund skiva i det heta stearinvaxet om och om igen. Han köpte vaxet i tunnor i hamnen, som kom till Wismar från Ryssland via Östersjön på kuggar. Det heta vaxet fastnade på trådarna och torkade snabbt, så snart det var fast doppade han de små, tunna ljusen tillbaka i det heta vaxet. Han upprepade denna process tills ljuset var tillräckligt tjockt för att kunna säljas. En gesäll tittade på honom och gjorde likadant. Det fanns ingen anledning att vara särskilt försiktig eller konstnärlig, eftersom ljusen gick åt snabbt och ljusmakaren hela tiden var tvungen att fylla på förrådet. Alva hjälpte dem ofta när hon hade tid. Alva tyckte om Gustav, ljusstöparen. Han utstrålade lugn och ro, han behövde inte oro sig för sin framtid, för ljus, precis som bröd, behövdes alltid. Han och hans fru hade inga fler barn. Inget hade överlevt de första fem åren. Gustav lade märke till Alva och nickade ett "God morgon" till henne. Sedan rensade han halsen och ropade: "Gustje, Alva är här nu!" En kort tjock dam kom fram bakom stativen där ljusen hängts för att härda. Hon blev glad över att se Alva och gick fram mot henne. När hon passerade Gustav och hans heta dippgryta kysste hon honom ömt på kinden. Det luktade talg och det var olidligt varmt i verkstaden. Gustav och Gustje svettades i sina overaller. Hon närmade sig Alva glatt, men sedan hände något. Gesällen försökte skrämma bort en inkräktande höna med sin sko och insåg inte hur krokigt och missformat hans ljus torkade. Till slut föll hans hjul, som vekarna med de halvfärdiga ljusen hängde på, ur handen på honom och landade i smutsen. Gustje stönade: "Åh nej, åh nej!" och sprang till honom, stönade. Hon försökte begränsa skadan till ett minimum, men för sent, smuts, tråspån och hönsspillning fastnade på de missformade ljusen. Hon tog upp ljushållaren och hängde upp den på en krok på hyllan. "Sätt igång nu!" viskade hon till gesällen, som stod där med skuldkänslor och sänkta axlar. Han tog kycklingen och gick ut med den. Mästaren fortsatte oförtrutet att doppa sina varor i badtunnan. Gustje tog en påse från kroken och gav den till Alva. Hon hängde den över axeln, ryckte skrattande på båda axlarna och blinkade till Gustje. Sedan lämnade hon butiken. Hon sprang mot stadporten i riktning mot Lübeck, där Helmke väntade på henne. Förhoppningsvis mårde Helmke bättre igen. Alva gick förbi de många kärrorna och vagnarna som var på väg till marknaden och höll spänt utkik efter sin vän. Många vagnar stod framför grinden och väntade på att bli kontrollerade. Under tiden letade portvakterna efter smuggelgods. Helmkes lilla trädgårdshus låg utanför stadskärnan på gränsen till fiskarnas hyddor.

Det hade en gång varit ett mycket stort hus som tillhört en lantbrukarfamilj. Helmke hade arbetat där som hembiträde och barnflicka som ung flicka och hade lärt sig att sy, laga mat och sköta trädgården. Men under årens lopp hade olyckan gång på gång drabbat bondefamiljen: dåliga skördar, räder, sjuka barn och dödsfall. Deras bondgård brändes ner flera gånger och byggdes upp igen och igen. Med åren krympte familjen och huset och den sista överlevande bodde i en liten träkåk med en vacker trädgård, fem äppelträd och många bärbuskar. Helmkes stolthet och glädje var en stor, ljusblå gammal kista som var målad med massor av blommor. Den här kistan hade följt med henne hela livet: först i bondgården och nu i den lilla trädgårdsboden, och den hade överlevt alla bränder och plundringar oskadd. Helmke förvarade sin mat i den. Kistan hade fyra fötter och alla fyra fötterna stod i en keramiskål, som alla var fyllda med vatten. Detta för att förhindra att

ohyra som myror och löss förstörde maten. I skålarna simmade ofta insekter, vilket gladdde hönsen som fick springa omkring överallt, även i stugan. Det fanns inga spindlar hos Helmke, bara hönsspillning som lätt kunde sopas bort. Helmke älskade sina kycklingar. De var som hennes barn, som hon aldrig kunde få på grund av en våldsam attack när hon var ung.

Hon var tvungen att hålla ett vakande öga på sina kycklingar för att se till att de inte vandrade iväg och lade sina ägg någonstans i buskarna. Det var minst fem ägg varje dag. De var den lilla gamla kvinnans frukost och middag. Helmke visste inte själv hur gammal hon var. Hon kunde varken läsa, skriva eller räkna. Alva kunde ofta inte förstå varifrån hon fick styrkan att återhämta sig efter varje olycka. Den sommaren märkte Alva att Helmke blev svagare och svagare och ofta hade mycket ont. Alva blev mycket orolig. Hon ville inte förlora Helmke, inte någonsin. Hon skulle hjälpa och stödja henne och ta på sig hennes arbete när hon kunde. När Alva fortfarande inte såg Helmke gick hon hela vägen till hennes hydda. En sval bris kom in från havet, de sista svalorna flög på den blå, nästan molnfria himlen. Helmke kunde hon inte se någonstans bland alla handelsmän och lekande barn. En rysning löpte längs hennes ryggrad och hon började springa. Rädsla uppstod i henne, tänk om Helmke.... Hon tänkte inte denna tanke till slutet. På avstånd kände hon igen huset, det lilla trästaketet och hönsen som sprang omkring. Det fanns inte en själ att se. Hon sprang genom trädgården in i huset och insåg genast att Helmke inte var där och att vagnen också var borta. Hon började bli mycket orolig eftersom hon inte kunde föreställa sig att stackars Helmke skulle kunna dra vagnen med äpplen, pumpor och sylt på egen hand. Hon sprang snabbt tillbaka mot Hansastaden, till marknaden, förbi de vandrande människorna, förbi franciskanermunkarna i sina grova, grå dräkter och förbi adelsmännen och damerna som tog en lugn morgonpromenad. Bakifrån såg hon en vagn som såg ut att färdas på egen hand längs den plankbekladda vägen. Alva sprang snabbare och snabbare och kände till slut igen Helmkes mjuka vita hår. Hon måste ha färdats i timmar, så långsamt som hon drog vagnen. Helmke blev glad och mycket lättad över att se Alva, hon stannade genast och vilade. All hennes styrka försvann från henne på ett ögonblick, nu behövde hon inte längre vara stark. Hon log utmattad och hostade. De måste ha missat varandra i all folkmassa. De stod bara där en stund och Alva log mot Helmke. Helmke såg starkare ut än i går, hon tog fram ett ägg ur sitt förkläde och räckte fram det till flickan. "Det är kokt", sa Helmke och gav det till Alva, som åt det direkt. Det smakade utmärkt. Helmke satte sig på en stor stenbumling vid sidan av stigen. En stark vind blåste och virvlade damm in i hennes ögon. Hon blinkade och sa: "Gå före, jag följer sakta efter. Du kan redan sätta upp marknadsståndet. Kanske kan du redan sälja något. Jag ska skynda mig så fort jag kan." Alva sa: "Nej, skynda dig inte, sakta ner. Jag kommer att klara det, tro mig. När du kommer hit har jag sålt halva vagnen!" Alva böjde sig ner för dragstången och tog vagnen och anslöt sig till processionen in till staden. Slutligen drog hon Helmkes kärra genom Lübsche Tor och hälsade på Georgs kamrater. Flämtande drog hon vagnen över de släta men ojämna träplankorna till marknaden. Lübschestraße är lång och slingrar sig förbi alla slags affärer och verkstäder. Förbi puben, som luktade ölbrygd, humle och tunnöl, förbi ett bageri där färskt bröd låg staplat i korgar. Två gesäller väntade redan med en handkärra för att ta det till marknaden. Vidare förbi kycklingar och grisar som sprang omkring och försökte hålla staden ren genom att äta upp allt som flög framför dem. Hon gick förbi snidaren som använde sitt vassa järn till att snida såväl fina konstverk som klädnypor och leksaker. Hans lille son kom springande fram till Alva och ville ge henne en liten korg med handsnidade pinnar, som han gjorde varje morgon, men Alva stannade inte, hon ville inte stanna och ropade till honom: "Helmke kommer efter mig, ge henne din korg. Vi ses i eftermiddag!" Den lille pojken vinkade glatt efter henne. Hos skomakaren reparerade flera gesäller skor som gick sönder alldeles för snabbt. Och tunnbindaren tillverkade tunnor av alla de slag. Hon skyndade sig för hon ville inte komma för sent. Marknadsdagen var nästan igång. Många hade redan ställt upp sina stånd, hängt ut sina flaggor eller höll på att presentera sina varor på ett vackert sätt. De första kunderna hade redan anlänt och förhandlade om bra priser. Alva gick till Helmkes favoritplats efter att tulltjänstemannen hade vinkat in henne och satte genast igång med arbetet. Vagnens sidor kunde enkelt lyftas upp för att skapa

ett litet försäljningsbord. Hon packade upp lådorna och placerade ut sylt, pumpor, rödbetor och torkade blombuketter. De två baljorna med äpplen ställde hon åt sidan framför bordet. Hon tittade upp mot himlen och bestämde sig för att inte sätta upp den stora duken som fungerade som solskydd. Hon föredrog att känna solens varma strålar på sin rygg. I en annan liten låda fanns en filt, en tjock kappa, en kanna med friskt, klart vatten och ett broderikit. Eftersom Helmke tillbringade hela dagen här fördrev hon ofta tiden med att brodera. Hon var mycket skicklig, trots sin höga ålder. Alva lade pälsen och filten på den tomma uppochnedvända lådan, tog sin lilla väska från ryggen och fyllde innehållet i en tom flätad korg, de misslyckade ljusen som Gustje hade gett henne i morse. Alva fick behålla pengarna hon tjänade på dem, det visste Alva och var glad för det. De smutsiga ljusen var billiga och nästan alla köptes av mestadels fattigare människor. Ibland fick Helmke och hon dock inga pengar alls, ibland var det helt enkelt bättre om de bytte sina varor mot andras. På så sätt fick de bröd, mjölk, ost och till och med öl eller andra saker som broderinålar och färgglad tråd. Senare skulle Alva lägga några ljus i lådan, som Helmke tog med sig hem. Hon var färdig med att ställa i ordning och satte sig nöjt på lådan. Sedan betraktade hon folklivet omkring sig. De första kunderna kom redan in och köpte färska, krispiga äpplen av henne. Till höger och vänster om henne höll folk på att sätta upp sina stånd. Till höger stod en trevlig dam. Hon hade pälsar som hennes man hade tagit med sig från Norge och sydde mössor och handskar av dem under hela dagen. Till vänster om henne stod en herre. Han hade ett stånd med kannor, tallrikar och skålar av lera. Hans fru och barn, alla flickor som var skickligare än han själv, drejade hela dagarna i krukmakeriet någonstans i utkanten av staden innan de sålde sina varor på marknaden. En plötslig uppståndelse fångade Alvas uppmärksamhet. Det var en dispyt någonstans. Myndigheterna kontrollerade att allt var i sin ordning. Alla vagnar med varor måste kontrolleras och måste därför stanna vid rådsmärket. Där vägdes och mättes varorna, och priser och tullar till staden fastställdes. De inmejslade och kalibrerade måtten kunde avläsas på ett märke på rådhuset. Folket i Wismar kände till värderna och höll sig till dem, de kontrollerades bara slumpmässigt. Det var liv och rörelse överallt. Hela marknaden var full av små och stora bodar och stånd. Det fanns mycket att erbjuda. Det var flätade korgar, olika pälsar och läder, salt från Frankrike, färgglada knappar och trätallrikar, snidade leksaker, bröd, grönsaker, kryddor från fjärran länder, hattar och knivar kunde köpas hos knivsliparen eller så kunde stadsvakterna få sina svärd slipade. Helmke hade anlänt under tiden. Hon hade tagit med sig en korg full med träklamrar och ställt den bredvid ljusen. Hennes vänliga, mjuka ansikte lyste i solen. Alva gjorde plats. Mellan husmödrar och handlare som gick omkring ställde en bondefamilj upp sitt stånd. De hade en stor vagn med fyra hjul som var så stor att de kunde förvara lättfördärliga varor under den i skuggan. Familjen kom ofta och stannade vanligtvis i två eller tre dagar. Helmke och Alva hade känt dem länge. De sålde också grönsaker, spannmål och frukt, men de var inte konkurrenter. De var som grannar. Helmke hostade i näsduken igen och upptäckte till sin förskräckelse blod i den. Hon gömde den snabbt i sin väska och tittade oroligt i Alvas riktning. Alva märkte det inte, hon hade bara ögon för vikingen där borta. Bondehustruns man var en lång, stark man, full av muskler, ung och stilig. Han såg ut som en riktig viking, tyckte Alva, sträng men vänlig i ansiktet. Ibland följde hans fru och deras två barn med honom, som idag. Men ibland kom han också med en lärling. Alva tyckte att man som bondefamilj hade det bra, hur skulle man annars ha råd med en gräpen i gjutjärn. Det fanns också lerkrukor som de flesta hade råd med. Det var små runda krukor med handtag på sidorna och små fötter fästa i botten så att de kunde stå stadigt över elden. Alva var mycket glad över att bondhustrun var med dem. Hon tyckte mycket om henne. Bondfrun hade ett så vänligt ansikte, blå ögon och rakt svart hår. När hon var i närheten av henne kände sig Alva så trygg och skyddad, som om de alltid hade känt varandra. Hennes ansikte påminde henne om sin mors. De två pojkarna, som hade följt med allt oftare på senare tid, tog hand om att ställa i ordning stallet. Deras far hade tagit den gamla hästen till en äng utanför staden och försvunnit för en stund. På ängen fanns ett staket där flera djur hölls, och de sköttes naturligtvis om. Alva märkte att Helmke skakade bredvid henne och mumlade något. Alva böjde sig ner till henne men förstod

ingenting. Hon tog den tjocka filten och lade den runt Helmke. Helmke blev tacksam, suckade djupt och somnade på fläcken. Den gamla kvinnan snarkade lite och hostade då och då. Affärerna gick bra idag. Alva sålde och bytte äpplen, den första korgen var redan tom, medan hon tittade på kvinnan på andra sidan gatan som satte upp sin spis, men inte tände den. Hon ställde en keramikkruka ovanpå och öppnade den. Krukan innehöll en vit, fet pasta. Hon tog en brödskiva från en påse bredvid sig och bredde ut den vita pastan på brödet. Sedan öppnade hon en liten keramikburk, som var försluten med en bred kork, och strödde vitgrönt pulver över det utsmetade brödet. Alva tittade på henne och antog att det var salt med torkade örter. Kvinnan reste sig upp och gick fram till Alvar. Hon log och räckte henne brödet. Hon sa: "Det här är ister. Det smakar mycket gott. Njut av det och säg till mig om det är gott eller om det saknas några örter.". Alva tackade och log uppskattande. "Jag heter Martha, förresten, och det där är min man, Alreich", sa hon och pekade på den långa vikingen med rufsigt blont hår och rött skägg, som just kom in i gränden tillsammans med en annan man. "Och det här är våra äldsta barn, Bruno och Anselm", sa hon och strök över pojkarnas huvuden på var sin sida om henne. Pojkarna vinkade till Alva och frågade sedan sin mamma: "Kan vi gå nu?"

Snälla, vi kommer strax tillbaka!". "Vi är snart tillbaka!" sa Anselm, som hade blivit stor trots att han bara var 8 år gammal. Deras mamma sa: "Ja, men ta hand om er själva. Håll alltid ihop. Vi ses senare, ha det så roligt!" De båda pojkarna tog varandra i handen och sprang iväg. När Alreich anslöt sig till Martha vid läktaren kände Alva igen vem han pratade med. Det var Georg, hennes bror. "Georg!" ropade Alva, men Georg hörde henne inte på grund av marknadsbullret. Han hälsade på Martha som om de kände varandra och Martha log vänligt tillbaka. Alva ville inte störa Georgs samtal, han skulle komma och hälsa på henne ändå, tänkte hon och lade Helmkes filt på ryggen. Martha log och tittade på Alva. "Barnen vill utforska marknaden i Wismar", sa hon. "Först hjälper du till med förberedelserna och sedan kan de sysselsätta sig själva. Senare kan du hjälpa oss med försäljningen." Alva nickade och såg efter pojkarna, som för länge sedan hade försvunnit in i folkmassan. Var hade alla dessa människor kommit ifrån, undrade Alva. En gås kacklade upphetsat och sprang i vända längs den smala gränden mellan marknadsstånden. Tätt följd av sin blivande ägare. Alva tuggade sitt bröd med välbehag och nickade försjunken i tankar medan hon betraktade gåsen. Brödet smakade utsökt! "...det saknas inga örter. Det smakar jättegott!" sa hon, glad och nöjd. Martha var så snäll mot henne. Alva hade iakttagit bondfamiljen i många månader. Alla hade sin egen favoritplats på marknadsplatsen. Därför kände de personerna till höger och vänster, fram och bak mycket väl. "Det gläder mig att höra!" sa Martha, gick tillbaka tillståndet och bredde ut en vackert polerad bräda, på vilken hon lade flera brödskivor, smorde in dem alla med örten ister och sedan med några torkade ringblommor som dekoration. Sedan ropade hon högt: "Späckmackor, färsk späckmackor!" och folk kom från alla håll för att titta och köpa. Alva och Helmke ropade aldrig ut sina varor, utan folk gick bara förbi deras lilla stånd. Alva skrattade hjärtligt, tittade åt höger och vänster och överallt var det ett liv och rörelse på marknaden. Massor av människor ropade något: "Pälsar!", "Öl, färsk öl!" eller "Frukt, köp frukt!" och allt i ett virrvarr, det var ganska högljutt och det gjorde henne rolig och glad, hon älskade dessa dagar. Naturligtvis såg hon också påsskärarna och tjuvarna som hade framgång här och där. Plötsligt hördes en hostning bredvid henne. Alva knäböjde ner till Helmke som fortfarande sov. Helmkes hår var mycket tunt och hon såg ut som om hon hade bomull på huvudet. Alva tittade kärleksfullt på sin gamla vän. Plötsligt tittade trötta men vänliga ögon på henne. Men ett öronbedövande, skräckfyllt skrik bröt den harmoniska tystnaden mellan dem.

En man med ett svullet ansikte och en fet kind sprang över torget bort från den badande mannen. Badaren med tången för att dra ut tänder sprang efter honom. Många människor brast ut i skratt och hejade på badaren att springa fortare. "Georg, såg du det där...?" ropade Alva över till bondens stånd. Men Georg hade försvunnit och Alreich var upptagen med att smeta istersmörgåsar. Alva drog ihop axlarna och log och satte sig bredvid Helmke, som nu också var klarvaken och pigg. Hon hade inte ätit upp halva brödet än och gav det till Helmke. Hon måste ha varit hungrig. Många

människor kom förbi och berättade historier och småpratade med varandra. Marknadsdagen var som en talande tidning, man fick alla nyheter. Folk pratade om pirater och bröderna Vitalia, om de senaste räderna mot gårdar och slott, om riddare och fjärran länder. Plötsligt kom Peter förbi. Han hade tygbalar under armen och strålade mot Alva. "Vad gör du här?" frågade Alva. Hon blev förtjust och hoppade upp. "Ja, mitt arbete!" sa Peter och tittade ner på tygbalarna ner på tygbalarna i hans famn. "Jag måste fortfarande leverera de här, sedan har jag tre andra leveranser och sedan är jag klar för dagen." Han funderade på saken. "Ja, det är inte riktigt sant, jag måste fortfarande lära mig latin, i morgon ska jag till franciskanermunkarna och hämta nya pergament och sedan vill de alltid veta vad jag har lärt mig." Han grimaserade lite, han gillade inte latin. Han älskade matematik, nautik och geografi. Hans föräldrar var förmögna och Peter skulle senare ta över sin fars handelsbolag. Hans far ägde två kugghjul. "Tänker du på ikväll?" frågade han Alvar viskande så att Helmke inte skulle höra honom. Helmke lyssnade ändå inte, hon hade redan somnat på lådan igen av utmattning. "Självklart!" sa Alva. "Som vi har bestämt träffas vi när kyrkklockan slår fem, nere vid vägen framför klostret", förklarade hon. "Förhoppningsvis kommer Hugo i tid." "Förhoppningsvis!" flinade Peter. "Om han inte dricker så mycket öl igen att han missar tiden." "Jag förstår inte varför han dricker så mycket öl", funderade Alva. "En bra bryggmästare måste prova mycket, hitta nya recept och sedan smaka på dem då och då", förklarade Peter. "Wismar rödöl är ju trots allt ett av de bästa. Nu måste jag gå. Vi ses senare, kanske har jag en annan leverans som tar mig förbi dig här, då kan vi prata igen!" "Okej!" svarade Alva förvåntansfull, det pirrade i magen och hon blinkade till honom. Peter försvann in i folkmassan. Martha och Alreich var mycket upptagna. Smörgåsarna med ister var mycket populära. Under tiden hade pojkarna kommit tillbaka och hjälpte till med försäljningen. Deras far, Alreich, hade gjort det bekvämt för sig. Han låg ovanpå vagnen insvept i pälsar, lät solen skina på sitt ansikte och sov. De skulle nog turas om att sälja. Musikanter spelade flöjt och en del klappade i takt med rytmen. Alva hörde en konversation om en pirat. Det handlade om Klaus Störtebeker, ledaren för Vitalienbröder. Han inkluderade piraterna Gödeke Michels och Magister Wigbold. De var så kallade Likedeeler, det vill säga utjämnare. De delade lika på allt de erövrade. Inte bara bland piraterna utan också bland befolkningen, oftast i de fiskestäder eller byar där de gömde sig. Varorna såldes så småningom via åkare och köpmän och kom också till Wismar stadsmarknad och distribuerades omedvetet över hela landet via skyddade hansastränder. Alva gillade bröderna Vitalien, de var hemiska mot de giriga rika, men rättvisa mot den vänliga befolkningen. Många vanliga människor stod vid deras sida och gömde sig och hjälpte till och med piraterna. Andra människor hatade dem och ville se alla pirater hängda, men det var främst rika köpmän eller adelsmän. Tyvärr förstod Alva inte så mycket, trots att hon hade gått fram till de två männen. Allt hon hörde var att piraterna skulle komma till Wismar för att göra upp med stadsfäderna. Det pirrade i Alva av spänning, tänkte hon. Pirater kommer till vår stad, kanske Klaus Störtebeker! Självklart, det är ju hans hemstad. Men vad vill han här? Har han familj här? Han har väl familj i varje fiskeby, tänkte hon. Kanske, och hennes hjärta började hoppa i bröstet, kanske bröderna till och med skulle ta ombord kvinnliga pirater.

Kapitel 4

Det var mycket som hände på Hugos fars bryggeri. Idag skulle de prova en ny sort tillsammans och ett helt lass humle hade anlänt. Gesällerna och lärlingarna hade varit upptagna hela dagen i hamnen med att säkra varorna. Affärerna gick mer än bra! Hugos far brukade alltid betona att staden aldrig skulle ha gått så bra som den gör i dag utan Hansan. Folk skulle köpa som galningar. Alla som kunde arbeta skulle ha ett jobb och alla skulle ha råd med speciella saker. Det var så hans lovord om Hansan brukade låta. Hugo hade mycket att göra, benet var inte riktigt lika ömt längre, han hade bytt bandage flera gånger och droppat några gula droppar i det då och då. Tidigt på morgonen hade han diskat ur vattenkokarna och hjälpte nu till att lasta av de stora balarna med humle. De fick humle från alla möjliga håll, den lokala var billigare, men den från Bayern eller

Belgien hade en annan smak, och när man tillsatte korn från olika odlingsområden var det riktigt roligt att experimentera med att göra nya, läckra ölsorter! Det började sakta bli eftermiddag och solen höll på att gå ner. De höga gavelhusen kastade sina långa, kalla skuggor. Klockan ringde och signalerade att dagens marknadsdag var slut. De första stånden höll redan på att stängas och marknadsståndet monterades ned. Helmke hade sovit hela dagen, hon satt fortfarande kvar på lådan och ryckte till ibland. "Hon har nog ont eller drömmer en mardröm", tänkte Alva. "Kom, Helmke, nu packar vi ihop. Vi har ju sålt allt!" Alva hjälpte den gamla kvinnan att resa sig upp. "Vad ska vi göra med de här dåliga äpplena? Får jag ta dem till grisen i vårt hus?" "Självklart", viskade Helmke, hon var ganska svag. "Kan du ta med mig hem? Jag vet inte om jag klarar promenaden själv." "Självklart, det gör jag gärna!". På andra sidan vägen var gårdsstallet delvis nedmonterat. Barnen hjälptes åt att städa upp och packa varorna prydligt. Alreich stuvade in flera lådor under sin vagn och säckarna ovanpå. Samtidigt spände Martha upp ett stort tältdukstält över hela hästvagnen. De skulle nog sova i det i natt så att de inte behövde flytta ut på ängen med sina tillhörigheter, tänkte hon. Det är mycket säkrare i staden. En liten gryta puttrade på spisen. Alvas mage knorrade. Det var nog en god soppa i den, för den doftade underbart av grönsaker, fisk och ister. Hon skulle gärna ha smakat soppan. Det måste vara härligt att bo på en bondgård, att ha något att äta varje dag och att få sköta om djur och växter varje morgon. Om hon hade en gård skulle hon odla vackra blommor och sedan binda dem till kransar och vackra knippen, hon skulle ha djur och ta hand om dem eller kanske till och med Peter skulle vara där och sedan skulle de få barn tillsammans som hon kunde ta hand om. Alva skrattade åt dessa tankar. Hon såg fram emot sitt liv. Hon var bara 14 år och ändå kunde hon föreställa sig ett familjeliv! Hon blev lycklig av tanken. När hon var klar med sitt arbete och hade staplat alla lådor i varandra hjälpte hon Helmke att sätta sig på vagnen. Alreich kom över och hjälpte försiktigt till att placera den lilla gamla kvinnan rätt så att hon inte skulle glida ner. Han hjälpte också Alva genom att knuffa på vagnen så att den rullade. "Tack och vi ses i morgon!" ropade hon till Alreich, Martha och barnen. De hade varit så snälla mot henne och hon såg fram emot att träffa dem alla igen i morgon. Hon såg att Martha såg mycket orolig ut och sträckte sig efter Alreichs hand. Så Alva gav sig iväg längs Lübsche Strasse. Den lille pojken väntade redan hos snidaren. Alva stannade vagnen och letade efter sin korg på lastbryggan bredvid Helmke. "Vi sålde inte alla klädnypor idag!" Hon höll fram korgen till honom. Han tittade i den och hans ansikte, som först nästan var sorgset, började lysa upp. "Tack, Helmke!" Han bugade och ropade "Ha en trevlig kväll!" medan han fortfarande gick. Alva blev glad över att höra så mycket artighet. "Vad stoppade du i hans ficka den här gången?" Helmke log: "En stor skål med honung." Hon visste att det var alldeles för mycket. Helmke hällde de flesta häftklamrarna i sin låda med bytesvaror, som hon tog med sig hem. Alva drog på och Helmke fick akta sig för att inte glida ner. Vagnen var inte så tung. Helmke vägrade inte mycket. När de passerade stadsporten så den gamla kvinnan: "Jag vill gå ensam, låt mig försöka." "Är du säker?" Helmke nickade och försäkrade henne om att hon skulle klara det. Hon mådde bra och hade samlat krafter, sovit hela dagen och ätit bra. Nu skulle hon klara det. Alva var osäker, men ville inte vara nedlåtande mot Helmke, så hon hjälpte henne att komma ner. Helmke gled av bilen och ställde sig med fötterna stadigt på marken. Alva tittade lite misstänksamt på henne, eftersom hon inte trodde att den gamla damen skulle klara av promenaden på egen hand. "Gör mig en tjänst, Alva. Ta bilen till mitt hus. Om du fortfarande kan och har tid skulle det vara trevligt om du kunde plocka några äpplen och lägga dem här..." hon knackade på de staplade lådorna med sina tunna fingrar, "... och ta hönsen tillbaka till höns huset. Det vore snällt av dig, jag tar hand om allt annat senare." Flickan nickade eftertänksamt. "Det ska jag göra", sa Alva, "men vad ska du göra? Är du verkligen säker på att du vill gå ensam?" "Ja, jag vill gärna titta in hos Albert, så kanske vi kan äta lite bröd tillsammans och prata om gamla tider." Helmke flinade. Alva visste naturligtvis att Helmke var förälskad i Albert. Han var fiskare och hade varit ute på havet hela dagarna i sina yngre år. Nu reparerade han nät och gav de unga fiskarna tips och välmenande råd. Alva tittade Helmke upp och ner för att försäkra sig om att hon verkligen var tillräckligt stark. Sedan log hon och sa: "Okej, jag hoppas att ni båda får

roligt och hälsar på käre Albert!" Sedan tog hon bilen och sprang längs den sandiga stigen till det lilla huset. När hon kom fram till det lilla huset gjorde hon det hon hade lovat Helmke. Hon gjorde i ordning allt inför morgondagens marknadsdag. På vägen tillbaka till stan försökte hon få syn på Helmke på väg till fiskarnas stugor, men hon var förstås långt borta, så hon mådde riktigt bra och hade fått tillbaka krafterna. Alva var lättad och begav sig till mötesplatsen, för om hon kom till Wismar lite tidigare kunde hon titta in i soppköket. Hon gick inte hem eftersom hon inte ville störa sin bror. Georg låg förmodligen fortfarande och sov i den gemensamma sängen. Halvvägs dit ändrade hon sig dock och bestämde sig för att titta in på Hugos bryggeri. Hon såg Hugos far på långt håll utanför puben vid vattenporten. Snabbt och utan att väcka någon större uppmärksamhet gick hon till en annan dörr, för hon ville verkligen inte träffa Hans. Hugos syskon var utspridda överallt, men hon kunde inte se Hugo någonstans. "Vänta lite!" ropade hon, tog någon i nacken och tog tag i en liten pojke. "Vet du var Hugo är?". Den lille pojken tittade henne förvånat i ögonen och kände igen henne efter några sekunder. "Åh, det är du, du kan inte skrämma mig så där, Alva!". Hon drog ihop axlarna. "Så, var är han nu?" "Ja, jag funderar på det!". Han snurrade sina vitblonda lockar med två fingrar. "Han är i källaren, tror jag..." "Tack, Arthur!" Hon hittade honom verkligen där. Han pratade med sig själv. Hugo var rolig, han var rolig, modig och lite långsam i sitt tänkande och alltid glad. Man kunde ha roligt med honom när som helst, men på något sätt var han också konstig. Vad för slags barn pratar med sig själv? Han var ju inte ett barn längre. Hugo var ett år äldre än hon, nämligen 15, så det är klart att man inte är ett barn längre och det är klart att man också gör saker som vuxna gör, som att dricka öl och prata med sig själv. Hugo var redan berusad igen, i alla fall lite, tänkte Alva. "Hej, Alva!" Han blev glad att se henne. "Vad gör du här?" "Jag kom för att hämta dig, är det något annat jag kan hjälpa dig med?" Han vinkade av henne. "Nej, nej, jag är klar om en minut. Jag måste bara skrubba den här vattenkokaren. Den måste vara skinande ren!" Han skrubgade som en galning runt vattenkokaren med en trasa i ena handen och en borste i den andra. Alva såg att vattnet i hinken var mycket rent. Inte som på puben, äckligt och illaluktande. Hela källaren glittrade och glänste, det var verkligen otroligt rent. Hon skämdes för sina smutsiga kläder för ett ögonblick. Det fanns inte en spindel eller någon annan ohyra någonstans. Vattenkokarna var gnistrande. "Vad har du bryggt i dag? Är det någon ny smak?" "Ja, vi har provat något nytt, vill du prova?" Alva visste inte riktigt om hon skulle göra det, för hon var tvungen att gå in i den hemska tunneln under marknaden i dag. Hon var rädd för den eftersom Hugo hade berättat att han hade trampat på en mosad råtta som hade blottat sina inälvor på alla sidor, att blodet hade sprutat ut i massor och att alla tarmar hade buktat ut. Alva blev så rädd. Hon tänkte sig för och sa sedan: "Ja, ja, det vill jag gärna prova!" Hon hoppades att detta skulle lugna hennes rädsla. "Jag kanske ska ta en klunk öl till! Då kanske det inte är så läskigt i källaren", sa Hugo, tittade på henne och skrattade så att det stod härliga till. Ha ha, tänkte Alva. "Vad är det för öl du har bryggt?" "Prova den här, här!" Han räckte fram en kanna till henne och sprang till en disk. Han hämtade en kruka med frukt och triumferade. "Va?", undrade hon, "du säger väl inte att du har röda vinbär i ölet?" "Ja, röda vinbär!" Han tyckte att det var helt normalt. "Så, sylt gjord på röda vinbär." Frågade han henne och nickade mot kannan. "Varför provar du inte? Det smakar riktigt gott!" "Du blandade sylt i ölen, ska det smaka gott?" "Ja, det är det! Varför smakar du inte på det? Ölen blev röd när jag blandade den och nu smakar den sött och inte fullt så bittert. Lita på mig." Hugo pratade och pratade som en riktig köpman. Alva lyfte muggen till munnen efter att ha skakat misstroget på huvudet och tittat roat på honom. "Okej." Hon smakade och smackade med tungan mot mungipan. Hugo var klarvaken och märkligt upphetsad. Han gick nervöst från det ena benet till det andra. "Det smakar konstigt, lite som öl, mycket mildare...". Hon tänkte: "...men också fruktig, på något sätt behaglig." Hon tog ytterligare en klunk och tyckte att det smakade bättre och bättre för varje klunk. "Vad vill du kalla den?" Den här gången drack hon ordentligt och Hugo slappnade av. "Jag vet inte än." Han var mycket nöjd med att hans uppfinning hade fungerat den här gången. "Tänker du sälja den uppe i baren?" "Ja, faktiskt." Hugo var stolt. "Jag tycker att den är riktigt bra!" flinade Alva med himlande ögon, ölen gjorde redan sitt jobb. "Ska vi ta med något till Peter att

smaka på, när är du egentligen klar här?" Hon tittade sig omkring: "Om en minut!" Han tryckte snabbt ner fruktskålen i Alvas mage och föll ner på golvet. Hon såg ett djupt skärsår på hans högra underarm. "Du blöder!" insåg Alva med förskräckelse. "Vad är det som har hänt?" Han gjorde en kort paus, tittade på sin arm och sa: "Det var bråk på puben i går kväll", samtidigt som han fortsatte att tvätta. "Det handlade om Störtebeker som vill göra en affär med Wismar. Det var också koggägare från Hamburg i salongen, de måste ligga i farleden här utanför Wismar i tre dagar och göra sina varor tillgängliga för försäljning till vår stad, ja, och de ser hellre Störtebeker hängas än att göra en allians med Wismar. Wismar vill erbjuda bröderna Vitalien skydd i staden och i gengäld ska piraterna sälja sina varor här på marknaden och i hamnen." Han städade och städade. "Personligen tycker jag att det är riktigt bra!" Han tittade Alva i ögonen, som lyssnade uppmärksam. "Det kommer att komma en massa handelsmän till staden, en massa köpare och Wismars kassakista kommer att svämma över av skatteintäkter och dessutom kommer knappast någon att våga anfälla vår Hansastad, för de mest ökända piraterna i hela Östersjön kan ju befinna sig i staden, vem skulle vara så dumdrigtig?" frågade han och vände sig till Alva med ett skratt. Sedan blev han eftertänksam: "Ja, men Hamburgarna eller danskarna vill förhindra det och jaga Likedeelers och ställa dem inför rätta som alla andra brottslingar. De sa också att de letade efter familjemedlemmar i alla Hansastäderna och ville kidnappa dem som gisslan." "Varför det?" frågade Alva oförstående. "Om de har gisslan kan det ju vara så att Störtebeker kommer till undsättning och går i en fälla." "Det är ju hemskt!" Hon gillade Klaus Störtebeker och hans pirater. "Jag vill inte att vår stad ska invaderas av hamburgare!" "Nä!" ropade Hugo. "Han kan gömma sig för bra i Hansastaden, tänk på munkarnas tunnel under staden, för många smala gränder och allierade!" Hans ögon lyste av upphetsning. Alva andades ut hörbart, hon var lättad. "Om de gör det kommer de att fånga honom till havs!" och Alvas panna rynkades igen av skräck. "Hur som helst, i går kväll flög koppar och kannor genom luften och mot mig och jag offrade min arm för att skydda mitt ansikte." Hugo var van vid skador. Så småningom blev han klar med städningen. Alva hade ätit upp all frukt och sylt som blivit över och var inte riktigt lika yr längre. Han tvättade händerna, tog av sig sin blöta kappa och satte på sig en ny. "Nu kan vi gå!" Alva tog ett steg och snubblade, hon var förstås fortfarande yr. Hon reste sig ostadigt och vacklade lite baklänges. Hugo var tvungen att skratta. "Kom, jag håller om dig, jag längtar efter att se vad Peter säger när han ser dig så här!" Han kryper ihop av skratt. Tillsammans hämtade de en liten keramikflaska och hällde upp lite fruktöl i den. "Han får smaka själv", och sedan gick de uppför den lilla trappan. När de kom ut från bryggeriet såg de att många människor gick mot hamnen, något var konstigt med dem, för människorna hade ingenting i händerna, inga kärror, inga säckar eller andra handelsvaror. De gick alla mot vattenporten, mot hamnen och tittade ut över Wismarbukten, där alla handelsfartyg kom ifrån, och till slut såg Alva och Hugo vad människorna letade efter. I det nästan vindstilla vattnet, tyst och mystiskt, seglade tre kuggar in en efter en. De seglade skickligt in i Wismars hamn. På alla tre skeppen vajade en välbekant flagga i mitten av masten. Den fruktade piratflaggan. Många människor jublade, andra såg sig oroligt omkring. Alva såg främmande människor bland dem, trasiga och smutsiga, med halvt avskurna öron och ärrade ansikten. Hugo knuffade till dem och viskade: "Vitalia-bröder, överallt!" och nickade mot hamnen. Annars var det skrämmande tyst, måsarna flög tyst på den molnfria blå himlen. Plötsligt hördes en gäll vissling och koggarnas segel revs, fästes i masten, ankaret släpptes och alla tre skeppen säkrades till kajen med tjocka rep. Ombord stod de som en mänsklig kedja, piraterna tätt intill varandra. De såg skrämmande ut, ibland iförda rustningar, ibland nästan nakna, många bar vapen och deras hud var ärrad. Den förste att stiga i land var en ståtlig figur. Hugo knuffade till Alva igen: "Det är Klaus Störtebeker!" Han bar en beigefärgad kappa med en vinröd sammetsväst, vid sidan bar han sitt breda svärd, en liten läderpung och en basker över ryggen. Hans långa, blonda och rufsiga hår blåste i den plötsligt tilltagande vinden under hans gamla läderhatt. Ledarna för de andra skeppen var också de första att stiga i land: Gödeke Michels och Magister Wiegbold. När Störtebeker började vinka till Wismarerna och hälsa på dem lättade stämningen och det blev ett varmt välkomnande. Plötsligt

var det till och med musiker som spelade någonstans ifrån. Alva och Hugo slappnade också av. Alva kunde knappt slita sig från synen av piratkaptenen, hennes hjärta började slå upphetsat. Hugo försökte dra med sig Alva in mot staden, men hon ville så gärna se Klaus Störtebeker på nära håll. Hon gjorde det verkligen svårt för Hugo. "Kom nu bara, vi måste träffa Peter, han väntar säkert redan!" När de kom fram till franciskanerklostret var de försiktiga så att de inte stötte på munkarna. Många av munkarna var i trädgården och vattnade eller rensade ogräs på sina medicinal- och köksväxter. Andra munkar mumlade tyst för sig själva eller satt på bänkar utanför klostret och läste pergament. Peter kom fram till dem och strålade av glädje när han såg dem bakom den lilla muren, men såg plötsligt inte lika glad ut när han tittade på munkarna. "Jag har gjort det de gör halva dagen." Som svar på deras frågande blickar svarade han: "Jag lär mig latin, i morgon ska jag testas. Min far kommer tillbaka i kväll. Det hoppas jag i alla fall. Jag vill ha gjort klart alla läxor till dess. Jag ser verkligen fram emot att träffa honom!". Alva kände på sig att han var orolig. Hans far skulle ha kommit tillbaka till Wismar förra veckan, men det blev ofta försenat. "Var var han senast?" frågade hon för att få honom att tänka på något annat. Peter tänkte efter: "Jag vet inte riktigt, jag tror att han var i Brygge senast." Peters far var köpman och reste ofta på en eller annan kogg för att sälja sina varor. Han hade varit i många Hansastäder. Alva tog Peters händer och klämde dem försiktigt. "Han kanske redan är i hamnen."

Franciskanernas mjuka mässande tystnade när hansastadens kyrkor tillkännagav klockan fem på eftermiddagen. När Alva försökte ta några steg vacklade hon. Och Peter frågade roat: "Vad är det för fel på dig? Har du varit i Hugos källare?" Hugo skrattade och höll genast flaskan under näsan på honom. "Ja Peter, Hugo har provat en ny öl, vill du prova den?" fnissade hon. Peter blev lite irriterad. "Vi tänkte gå in i tunneln, om ni båda är så förvirrade när ni snubblar över något igen...". Han gjorde en paus och sökte efter de rätta orden. "Jag måste kunna lita på dig. Du måste hitta tunnorna och sedan måste du leverera dem till rätt plats." Han kliade sig misstroget i huvudet och började gå nervöst omkring. "Om vi inte lyckas med det i kväll får vi inte pengarna. Jag behöver pengarna och det gör säkert du också!". Alva tittade på Hugo som höll på att förnya sitt bandage. Den lilla flaskan såg mystisk ut, tyckte Alva. "Jag lovade franciskanermunkarna den, men hur som helst måste vi ta oss in i de underjordiska tunnarna...!" Han rufsade till sitt lockiga hår med båda händerna. "...Vi är redan alldeles för sent ute!" Alva tog honom försiktigt om axlarna och klämde åt dem hårt så att han lugnade ner sig lite. "Jag är ledsen", sa hon och drog upp Hugo till sig. Han i sin tur lyckades med sitt vänligaste leende, ryckte på axlarna och lutade på huvudet. "Ge det åtminstone ett försök!" sa Hugo till Peter. "Det är en helt ny sort. Din far kanske kan sälja den i Brygge eller Indien eller något." Peter stönade, men var ändå tvungen att flina. Han tog flaskan, men funderade en stund på om det var rätt sak att göra. Fast besluten tog han en stor klunk och grimaserade när han insåg att det smakade mycket bättre än han hade trott. Sedan såg han ut som om han verkligen tyckte om det. Han tog en klunk till och sedan en till. Till slut lämnade han tillbaka den tomma flaskan. "Smakar bra, inte alls illa. Du kanske kan justera den lite, så att vi kan komma till saken." Peter flinade mot Hugo och klappade honom uppskattande på axeln, som om de redan var riktiga affärspartners. Alva blev lite avundsjuk: hon hade gärna velat erbjuda Peter en hemmagjord produkt också, men hon hade inget att byta med. "Okej, är ni redo?" frågade Peter gruppen. Jag har flöjten med mig, se upp", och han började bara spela. Under pauserna i sitt flöjtspel visslade han: "Vi får inte bli fångade." Hans melodi upprepade sig själv. "Jag säger det igen... ", flöjtade han igen, " ... vi kommer att bli hårt straffade." Hans flöjt klingade ut och illamåendet började stiga i Alva. "Ja, det ska vi!" Hon satte båda händerna för öronen. "Vi ska vara försiktiga, det blir inte så illa!" "Nej, allvarligt talat!" flämtade Peter. Till slut lade han ner flöjten. "Jag hörde talas om en bondpojke, 14 år gammal...". Med vidöppna ögon skrek han bokstavligen: "...han blev avrättad! Hans huvud skars av! Hela stan tittade på!" "Ursäkta mig?" Hugo ingrep, han drogs magiskt till hemska historier. "Vad gjorde han?" ville han veta. Barn och kvinnor var förbjudna att delta i avrättningar. Peter rullade med ögonen och tittade upp mot himlen. "Jag vet inte exakt. Han stal nog en hel del eller dödade någon. Jag har ingen aning. Hur som helst, hans huvud blev

avhugget." Alva blev allt sämre, ett blodigt, avhugget huvud av en pojke rullade framför hennes fötter i hennes inre. Hugo gnuggade sig i nacken och Alva spände sig. Hon ville inte bli straffad och absolut inte bli hängd eller halshuggen. Det var något för vuxna människor, något som skulle hållas mellan vuxna människor. "Nu går vi, är du redo?" frågade Peter. Alva kämpade fortfarande med sin mage, hon visste inte om hon var redo för ett äventyr. Hon var rädd och sträckte sig efter flaskan som Hugo alltid hade med sig i sin väska runt magen. Hon tog några stora klunkar. "Jag är klar om en minut", sa Alva och drack. Hugo följde efter. "Okej!" sa de båda bestämt, som om det kom från samma mun. Peter tittade på dem båda. Han var så stolt över deras vänskap. Han visste att vad som än hände kunde han alltid lita på dem. "Okej", nickade han till dem. Han plockade upp sin flöjt och började spela en melodi. "Du måste spela mycket högre", skrattade Alva. "Jag vet inte om jag kan höra det så där i jorden." Han flöjtade ännu högre än tidigare. Samma melodi. Det var en vacker melodi.

När det var över rodnade Peter när han insåg hur Alva tittade på honom. De få munkar som fortfarande var upptagna i örtagården tittade upp från sitt arbete och såg över på barnen. "Kom, vi måste gå", sa Hugo och de gick hukande längs muren. Peter smög sig fram mot den angränsande gatan som ledde till marknaden. Hugo och Alva klättrade skickligt över den låga muren och försvann nästan osynliga in i franciskanerklostret. Det fanns en mycket liten träport i en alkov bakom ett litet hörn. Bakom den fanns en smal korridor, illaluktande, fuktig, lerig och full av mögel. Det kröp längs väggarna i alla färger och texturer. Alva rös till när Hugo tände lyktan som var gömd bakom trädörren. De försvann båda framåtböjda in i den oändliga korridoren, medan Peter nästan hade nått fram till marknaden. Han väntade några minuter och försökte uppskatta hur lång tid det skulle ta för dem att komma på fötter. Hugo gick före och Alva följde efter. Hon äcklades av att det var lera och smuts överallt. Det stank bedrövt. Hugo kom ihåg vad Maria hade sagt. De skulle se upp för vaxrester på den högra väggen. Han funderade och började svettas, var var den högra väggen? "Du, Alva?" "Ja?" Alva var rädd, hon gick väldigt tätt bakom Hugo, nästan som om hon var hans ryggsäck. Plötsligt hörde de båda en melodi, mycket svagt, från en flöjt ovanför deras huvuden. Alva blev lättad, det var Peter. Hon slöt ögonen och glömde allt runt omkring sig för ett ögonblick, denna vackra melodi. Den hördes mycket svagt och de var båda tvungna att vara riktigt tysta för att höra varifrån den kom. Långsamt fortsatte de längs den genomblöta stigen. Ljudet blev svagare och svagare. Peter visste förstås inte var de befann sig under jorden och därför var det svårt för honom att vägleda dem. Han gjorde sitt bästa. Peter ställde sig på marknaden. Sedan tog han några steg mot Svarta brödernas kloster, stannade igen och spelade flöjt på nytt. Han hoppades att de skulle höra honom. Peter var mycket fokuserad. Han var så upptagen av att gå långsamt och spela högt på sin flöjt att han inte ens märkte att marknaden var nästan folktom. Om han hade varit uppmärksam skulle han ha märkt att ingen brydde sig om honom, för alla invånare, alla köpmän och hantverkare i hansestaden stod framför rådhuset eller tittade i dess riktning. Det rådde stor uppståndelse bland folket. Många människor hade samlats och talade med varandra. Mitt i folkmassan kunde man urskilja tre gestalter som stod i centrum för uppmärksamheten. De vaktades och åtföljdes av stadsfäder och soldater. Det var tre män, välkända män, alla pirater, föraktade och hatade av en del av stadens invånare. Några ropade: "Ni borde gripas!" Och andra motsatte sig dem, hejade och hälsade dem varmt. Men Klaus Störtebeker och hans Vitalien-bröder gick glada och nöjda genom en spaljé av hansestadsfolk rakt till rådhuset. De hade fått veta att ett viktigt möte skulle hållas där - viktigt för staden Wismar och viktigt för piraterna. Så snart dörren till rådhuset stängdes bakom dem fortsatte marknadsdagen och dess liv som om ingenting hade hänt tidigare. Alla ägnade sig åt sina affärer igen. Ingen lade märke till baggarna till höger och vänster. "Alva..." frågade Hugo igen. "Vet du var höger är?" "Vadå, varför?" Alva var upptagen med att rulla ihop sin klänning och sina förkläden så att hon inte skulle få vatten över sig. Hennes fötter var delvis täckta av lera upp till anklarna. Råttor sprang förbi dem med blixstens hastighet. "Jag vet inte vilket håll som är rätt. Jag försöker lista ut var höger är", stammade han desperat. "Hur gammal är du, femton eller fem?" "Säg mig bara var rätt är, Alva!" krävde han. Hon funderade på saken.

"Styrbord, det är till höger." Alva kämpade mot sitt illamående. "Jag vet inte vad styrbord är!" Hugo lät lite arg. "Var annars är höger?" Alva höll upp kläderna mot halsen och tänkte efter. "Där!" sa hon glatt och pekade på Hugos skadade ben. "Där är ditt bandage!" "Ah!" Lyckligt tittade han ner på sitt ben. Han såg bandaget och kände genast en skarp smärta. "Det var tur att jag skadade mig, annars hade vi varit helt vilse!" Alva suckade och skakade på huvudet. "Visst, tack!" Han flinade och lyste med sin lykta längs väggarna. Mycket långsamt smög Alva efter honom. "Om du ser några vaxklumpar någonstans på den högra väggen, säg till mig." Alva tittade noga efter, men Hugo hade redan sett en, en stor vit klump på väggen. Han var förvånad över att han inte hade lagt märke till den då. De vita vaxklumparna suddades ut i tegelväggen med möglet i tunnelsystemets nischer. I ett hörn upptäckte de tunnorna, fortfarande täckta av det en gång vita, nu fläckiga lakanet. Peters melodi var knappt hörbar. Flöjten blev tystare och tystare tills den tystnade. En tryckande känsla kröp över dem båda. "Där är tunnorna!" viskade Hugo. De tog av sig lakanet och vek ihop det. Hugo stoppade in det under sin skjorta. Han satte lyktan i munnen och rullade sin tunna framåt. Alva tog den andra tunnan och rullade den bakom Hugo. Hon var tvungen att vara försiktig så att hon inte rullade in den i Hugos ben. Hon ville bara komma härifrån så fort som möjligt. Han stannade vid en vägkorsning. Hugo tog några steg framåt och bestämde sig sedan för att ta den högra korridoren. "Här, här är bobbarna, vi måste gå den här vägen." De trängde sig fram längs korridorerna. Under tiden hade Peter redan kommit fram till dominikanerna i det svarta klostret och hoppades att de två skulle vara lika snabba. Han väntade på dem här och inte, som överenskommet, hos Cuno. Hugo fick till slut syn på ett ljus. Han räckte över lyktan till Alva så att han kunde se bättre. Ja, det var verkligen ett ljus, och de rullade båda sina tunnor snabbt, tyst och försiktigt. De hade faktiskt klarat det. Längre fram, i en alkov, brann en lykta framför en trädörr. "Vänta här", sa han till Alva och visade vägen. Han knuffade upp trädörren och såg en svartklädd munk i ett hörn. Han satt på en bänk och sov. Hugo vände sig till Alva och viskade: "Det är någon där!" Hon rullade ner sina kläder och tittade på sina smutsiga, illaluktande skor. Vad i hela friden gjorde de för dumma saker? Hugo gick upp för den lilla trappan, gick långsamt fram till munken och väckte honom mycket försiktigt. "Hej", sa han. "God eftermiddag, vi är budbärare från franciskanerklostret och vi har med oss två tunnor öl." Det tog en stund för munken att vakna. Han blev inte alls förvånad. Han var bara lugn och samlad och tittade på Hugo innan han insåg: "Det var på tiden. Jag har väntat här sedan i går kväll!" "Jag är ledsen..." svarade Hugo. "...det har hänt något." Han kände genast såret på benet och tänkte på de hemska bilder de hade sett i sjukstugan i går kväll. "Det är ingen fara", sa munken och insåg hur illa till mods Hugo kände sig. "Här är din betalning." En klirrande påse flög genom luften. "Du kan lämna tunnorna där." Sedan försvann han in i klostret. Det var bara att ställa ner tunnorna, jublade Alva. Det var inte så lätt, för det fanns tre trappsteg från källarkorridoren, bakom trädörren. Hugo och Alva lämnades åt sitt öde. När Alva såg trappstegen blev hon helt förstummad. "Va?", ropade Alva, "vi måste väl rulla tunnorna uppför trappan också, ursäkta?" "Kom igen", skrattade Hugo och viftade med väskan framför ögonen på henne. De tog tag i tunnan, var och en på sin sida, och försökte lyfta den uppför det första trappsteget. Men i samma ögonblick som magmusklerna spändes var Alva tvungen att skratta förfärligt när hon såg Hugos koncentrerade och allvarliga blick. All styrka försvann ur hennes armar på ett ögonblick. Det hände om och om igen: så fort hon tog tag i tunnan och spände magen brast hon ut i skratt. Det tog inte lång tid för Hugo att förstå det. De kunde inte sluta skratta. Varje blick i Hugos ansikte när han med stor koncentration lade armarna om tunnan för att rulla den uppför trappan med Alva fick Alva att skratta. Det var så jobbigt. Ju mer de skrattade, desto tyngre vägde tunnan. "Hugo! Jag vet inte om jag klarar det här!" Nu lät hon desperat. "Men vi måste! Kom igen!". De ställde sig båda bakom tunnan, tog ett djupt andetag och rullade nästan upp den för första trappsteget. Alva släppte ut en fnysning. "Förlåt!" skrattade hon. "Det är ingen fara. Flytta dig åt sidan. Jag räknar till tre..." han gjorde sig redo. "Ett...", det första steget var gjort. "...två..." fortsatte han att stöna. "...och tre!" skrek Hugo och pruttade högt när han rullade öltunnan över det sista trappsteget. Alva klättrade förbi Hugo och klappade honom på axeln

och skrattade. "Du gjorde det riktigt bra, toppen!" I klostret ramlade hon framåt på det kalla golvet och svalkade ansiktet. Hon var fortfarande tvungen att skratta och hon hade ont och dessutom, vad var det här för en galen kväll? Vad skulle hon göra utan sina vänner? När Hugo var klar med den andra tunnan hjälpte han henne upp, men han orkade inte. Han hade ingen styrka kvar i sina armar. De var som pudding. De vilade sig båda en stund på bänken där munken nyss hade sovit. Sedan stängde de trädörren bakom sig. Jobbet var gjort. Hugo stack ner handen i fickan, tog fram den lilla påsen med pengar och höll upp allt i sin hand. "Tre shilling per tunna, två till var och en av oss!" sa han stolt och gav Alva sin andel. "Tack!" Pengarna skulle hon ge till Georg senare. "Kom, vi måste hitta Peter." Hon tog Hugo i handen och drog honom efter sig. Hugo snubblade och sprang efter henne, vilket såg ganska lustigt ut eftersom han gömde pengarna i fickan. Det var inte så lätt eftersom hans mage var ännu större på grund av lakanet under hans skjorta. Han kunde knappt hitta sin ficka. Alva kände sig så pirrig och glad att hon bara var tvungen att springa. Men de smög sig tyst ut ur klostret.

Peter väntade redan i hörnet. Wismars marknadstorg var nästan tomt. Det fanns fortfarande några stånd som sålde mat och varma drycker. Alvas bror stod vid bondefamiljens stora vagn. Han pratade med Alreich och hans fru igen. Återigen såg det ut som om de kände varandra. Georg hade en limpa bröd i handen och en drink. Det var en härlig kväll. En del människor var fortfarande ute i den varma skymningen. Peter började springa. "Kom, vi går till hamnen och kollar om pappa är tillbaka och sen lägger vi Hugo!" Han skrattade. De andra två sprang efter honom. När de kom fram till hamnen satte de sig på kajkanten och lät benen dingla. Det luktade så gott av nybakat bröd och rökt fisk. "Jag är hungrig!" sa Alva. Nu hade hon pengar och kunde köpa något. Hon tittade på sina vänner, som inte heller tyckte att hennes idé var dålig. Sedan gick de till ett stånd och köpte rökt fisk och färskt bröd. Hugo sprang över till sin pappas bryggeri och hämtade en stor flaska av det nya fruktölet. Det var en kvällsmåltid! Alva måste tänka på Helmke. Hade hon kommit väl fram? Kanske skulle Helmke också få en härlig kväll med solnedgång, rökt fisk och sin gode vän Albert. Definitivt, tänkte hon och var nöjd. Peter satt mycket nära henne och det gjorde henne glad. Hon kunde känna hans värme och lukten av nytvättade kläder. Han var inte smutsig och skitig som Hugo och hon som hade krupit i tunneln och klättrat över råttor. Peter luktade tvål och tobak och hon undrade hur mycket tur och mod det skulle krävas för att gifta sig med Peter en dag. Plötsligt reste sig Hugo upp och sa adjö. Han sa glatt till Alva: "Den här gången är jag snabbare än min far, du kommer inte att bli blöt idag." Alva blev glad och Peter och hon gav sig också iväg hemåt. När Peter hade tagit med sig Alva hem och när han kom in i föräldrarnas stora handelsbod luktade det av hans favoritmat. Potatis med kött och sultanasås. Hans far var äntligen tillbaka, välbehållen och trygg. På vägen tillbaka hade de gått på grund utanför de holländska öarna och hans skepp hade börjat läcka. Eftersom det skulle ha tagit för lång tid att reparera hade han sålt sitt trasiga skepp till friserna och anlitat pålitliga fraktare för att sälja sina varor vidare och köpa nya. Under tiden hade han och hans män till och med hyrt två soldater för att undvika att bli anfallna. På kvällen meddelade föräldrarna att Peter skulle följa med sin far på nästa resa, att han var redo för nästa steg i livet, att han skulle få uppleva hans ära så länge den varade och att de var mycket stolta över honom. Peter stod i källaren, i sitt stora hus, bland enorma mängder gods och handelsvaror, bland ull, fina tyger, dyrbara kryddor och tunnor fulla av hemligheter. Nu var han vuxen. Han skulle få se den stora, vida världen, lära känna främmande människor och uppleva äventyr, både till lands och till sjöss. Han tänkte på Alva och hur modig hon var idag i labyrinthen, hur stolt och smutsig hon var efteråt och hur mycket han skulle sakna henne. Peter gick mycket nära källarens tegelvägg och lyssnade. Kanske skulle han kunna höra munkar med rullande

tunnor.

Kapitel 5

Alva sov i sin säng, insvept i varma filter. Hon drömde om pirater och isbjörnar, om fartyg i storm, hon drömde tokiga saker och blev plötsligt väckt. Först trodde hon att det var röster från kuggen i hennes dröm, med de vit- och rödrandiga seglen där hon seglade över haven som kapten. Men ljuden kom från köket. Hon hörde sin bror Georg, han lät mycket orolig. Han pratade med Maria och Alva förstod nästan: "...Det också. Jag har bara...". Han tystnade plötsligt och sa inte vad han tänkte. Maria sa något i stil med "...hon kommer att förstå. Oroa dig inte för det. Det var viktigt. Vi behöver pengarna!" Och så var det en annan röst som talade till Maria. En mjuk, mild kvinnoröst. Alva kände inte igen den. Kvinnorösten talade frenetiskt och upphetsat till Maria. Hon förstod inte ett ord, bara att Maria och Georg var tvungna att ge sig av, mycket snabbt, och Alva trodde att det hade något med sjukstugan att göra. Hon vände sig om, gled in i sina filter och drog upp dem så att hon inte skulle höra något och somnade genast om. Nästa morgon vaknade hon inte på lådan. Hon låg i sängen och bredvid henne låg Georg och såg hemsk ut. Han hade svullna ringar under ögonen, håret var rufsigt och han stank. Han var alldeles svettig och han låg i sängen med kläderna på utan filt, för Alva hade en. Hon satte sig upp och försökte klättra upp ur sängen över Georg. Hon klämde på hans mage och ben. Georg vaknade och Alva sa åt honom att somna om. Hon skulle gå till marknaden. Hon täckte försiktigt över honom, men Georg satte sig upp, klarvaken. "Allt är bra", sa hon med ett leende. "Du kan somna om." "Var är Maria?" frågade Georg med hes röst. Georg var klarvaken. Han såg mycket orolig ut. Alva fick omedelbart gåshud. "Vad är det som är fel?" frågade hon medan hon bytte kläder. "Har det hänt något?". Georg tittade på henne med stora ögon och svalde. Det hördes att någon rörde vid dörren. Maria kom in. Hon såg de båda vid sängen, den ene helt hjälplös och den andre helt ovetande. Maria hade också tjocka ringar under ögonen, hon såg mycket trött ut. "Hej Alva, du är redan vaken." Maria talade sött, annars var hon alltid så sträng och reserverad mot Alva. Maria och Georg tittade på varandra. Georg började sakta resa sig upp. Alva förstod inte längre någonting. Hon blev torr i munnen, det var något som hände här. Maria satte sig ner och sa tyst till Alva: "Kom hit, sätt dig hos mig.". Alva satte sig och Maria tog genast tag i henne med båda händerna. Georg anslöt sig till dem, satte sig också och lade sina stora händer över kvinnornas. "Vi har något att berätta för er..." sa Georg. Han tittade ner i bordet och svalde. "I natt...". Han sökte efter de rätta orden och gnuggade sedan händerna mot låren. "I går kväll hände det något." Marias händer var varma. Alva försökte koncentrera sig på värmen. Den kändes så skön. "Vad var det som hände? Vad hände?". Alva sökte ögonkontakt och plötsligt fylldes hennes ögon med tårar, trots att hon inte visste vad som hände. "Helmke..." sa Georg. "Hon är död." Georg vacklade, hans röst svek honom. Han hade också känt Helmke i hela sitt liv. Han orkade inte fortsätta och Maria tog över. "Helmke gick bort i går kväll. Hon somnade lugnt och stilla och tittade på Alva. Det hände väldigt snabbt. En vän ringde mig för att hon trodde att vi fortfarande kunde hjälpa henne, men när jag kom dit sov hon lugnt och stilla. Hon hade ett charmigt leende på läpparna och låg i sin säng, nedbäddad och gosig.". Plötsligt bröt Georg ihop och grät bittert. Hans kropp skakade. Alva skakades av sin brors oerhörda sorg. Hon kände sig helt överväldigad. Var Helmke död? Det kunde inte vara sant. Hon hade förlorat ännu en nära anhörig. Hon visste inte hur hon skulle hantera smärtan eller var hon skulle hitta styrkan att trösta sin bror. Hon insåg hur spänd hon var inombords. Maria satt orörlig vid bordet. Hon stirrade i bordet och sa ingenting mer. Alva fick aldrig veta den sanna historien. Minnena från den kvällen var för hemska. Maria rös när hon tänkte på det. Helmke hade gått hem från Albert sent på kvällen, de hade haft en trevlig kväll, ätit och druckit. Hon hade återhämtat sig något från sin trötthet och varit stark nog att gå hem. Men så hade hon kollapsat på vägen och slagit huvudet i en sten. Hon var inte död, men såret hade blött. Helmke måste ha varit omtöcknad för hon hade inte rest sig igen. En väninna hade hittat henne men inte kunnat hjälpa henne på

fötter. Därför hade hon sprungit till Maria för att hämta hjälp. När de tre kom fram till Helmkes hus möttes de av en fruktansvärd syn: Helmke var död. Men det var inte allt: vilda hundar var på väg att attackera den livlösa kroppen och tog den med sig när de tre närmade sig. Kvar blev bara Helmkes söndertrasade och blodiga kläder. Maria andades tungt. Det här skulle hon aldrig få berätta för Alva. Georg reste sig upp, torkade sig i ansiktet med båda händerna och gick runt bordet till Alva. Han kramade om henne hårt. "Jag har dåliga nyheter till dig." Alvas tårar rann nerför hennes ansikte och hon tittade på honom. "Jag är så ledsen..." började han. Alva bet sig i överläppen. Han fortsatte viskande: "Igår sålde jag vår segelbåt." "Du gjorde vad?!" Det var för mycket för Alva, mer än en halv vuxen människa kunde stå ut med. Hon reste sig upp, klöste i bordsskivan och skrek. "Vad är det här för dag? Varför sålde ni den?" "Vi behöver pengarna. Vi måste betala hyran. Vi behöver nya kläder. Jag tjänar inte tillräckligt och Maria brukar inte heller få några pengar. Hon får bara mat. Jag har sparat lite till dig också. Du får det när du kommer tillbaka senare..., jag..." Han stammade: "Jag ska förklara det för dig senare." Alva satte sig ner igen. Hon kunde inte säga något mer. Hon grät och var arg. Hennes segelbåt! Hur skulle hon någonsin kunna bli lycklig igen om hon inte ens kunde segla? Maria försökte trösta henne: "Vi har tagit med Helmkes vagn till dig. Det kan vara bra för dig att tillbringa en vanlig dag på marknaden." "En normal dag?" tänkte Alva, "Det här kommer att bli den värsta dagen i mitt liv." Allt var borta! Hon ville skrika. "Jag behöver inte nya kläder. Jag gillar de här, jag har de här, ... mamma har sytt dem åt mig!" "Jag vet..." sa Georg, "...det var också tänkt för vintern, då behöver vi alla nya kläder." Han suckade. "Vi tog med vagnen till dig, den är lastad med varor inför marknadsdagen. Helmke skulle ha velat ha det så för er skull." Vid ordet Helmke fylldes hans ögon med tårar igen. "Vi har tagit dina kycklingar också. De är nere på gården och får stanna här så länge. Gustje har gett sitt tillstånd. Så du kan ta fem ägg varje morgon om du vill." Maria fortsätter: "Vagnen står på gården. Var snäll och gå till marknaden, var snäll och öppna ståndet som du alltid gör. Det är viktigt för dig." Maria såg henne djupt i ögonen. Men Alva förstod inte varför det var viktigt. Det spelade ingen roll nu. Hon behövde inte den här marknadsdagen. "Gör det bara. Snälla!" upprepade Maria. "Det kommer att göra dig gott. Du måste röra på dig, inte sitta här. Annars kanske du aldrig kommer att kunna resa dig igen och ditt liv kommer att förbli som det är nu." Alva grät och tänkte på Helmkes ord om de fem nya dörrarna när en dörr stängs. Hon sa genom tårarna: "Jag vet inte om jag kan göra det här." Georg tog henne om båda axlarna. "Vi kan göra det här. Vi kan göra det tillsammans, alla kommer att fortsätta där de slutade igår." Maria sa: "Världen ser annorlunda ut igen ikväll. Jag tänker ta ledigt ikväll. Vi kanske kan tillbringa en kväll tillsammans." Alva andades in och tänkte på Helmke, hon var glad att hon hade somnat precis så där, precis som hon alltid hade önskat. Nu var hon i himlen och kanske tittade hon ner på henne och skulle bli glad om Alva gick till marknaden och sålde sina äpplen. "Och vad ska jag göra med pengarna?" snyftade Alva. Hon tittade på Maria genom tårarna. "Du behåller dem, de är till dig." Maria och Georg tittade på varandra.

Georg gick fram till Maria och kramade om henne hårt. De tittade båda på Alva. Maria nickade till henne och Alva förstod. Alva reste sig och gick till dörren utan att vända sig om och utan ett ord till, ner för trappan, släppte ut hönsen på gården, strödde säd på golvet och öppnade den lilla dörren till svinstian, försjunken i tankar. Tårarna trängde fram i ögonen och hon märkte inte att dörren inte gick i lås ordentligt, utan svängde löst på gångjärnen. På gårdsplanen stod vagnen full med Helmkes varor. När hon såg vagnen kunde hon fortfarande se Helmke sitta på den i sina tankar, liten och lycklig. Nu när Helmke var död behövde hon inte anstränga sig mer och inte utstå mer smärta. Hon tog vagnen och gick till marknaden utan att säga hej till Gustav och Gustje. Vagnen var otroligt tung, mycket tyngre än vanligt. På något sätt klarade Alva av det. Eftersom hennes hus inte låg i närheten av Lübsche Strasse tog hon en annan väg till marknaden. Därför fick den lille pojken tillbringa sin dag med att intet ont anande vänta vid vägkanten med sin lilla korg full av träpinnar.

När hon kom fram till marknaden ställde hon sig upp. Hon hade inga ögon för någon. Hon såg inte

medborgarna, inte Martha eller Alreich. Hon tittade bara ner, på trägatan. Barnen kom fram till henne, Anselm och Bruno hjälpte till, de tog äppelkorgarna och ställde upp dem, precis som Helmke och Alva alltid hade gjort tillsammans. De ställde varorna på bordet och Bruno frågade: "Kommer Helmke?". Alva var stel som ett bräde, hon kunde inte röra sig, tårarna kom omedelbart i ögonen. Hon kunde inte prata om det. Alreich kom fram och tog barnen i sina armar. Han visste förstås att när Alva kom gråtande ensam fanns det bara en förklaring. Efter sina barn tog han Alva i famnen. Han gav henne en lång, tät kram och byggde sedan upp resten runt henne. Han ställde lådan upp och ner i mitten, lade filtarna ovanpå och knuffade försiktigt ner Alva så att hon kunde sätta sig. Alva lät allt hända, vid det här laget hade hon slutat gråta och stirrade bara framför sig. Det kändes som om hon var under en klocka, hela världen stannade. Hennes segelbåt var borta och Helmke var död och nu satt hon här och visste inte vad hon skulle göra. Hon var som förlamad, allt stod stilla för henne. Allt hände som i slow motion. Hon märkte inte hur livet myllrade runt omkring henne, högljutt och färgglatt och sprudlande. Försäljare ropade till henne till höger och vänster. Barn skrattade och musik spelades framför stadshuset. Och inne i stadshuset fortsatte förhandlingarna. Störtebeker var fortfarande kvar i staden. Men hon märkte inte av något av allt liv och rörelse. Iståndet bredvid henne skramlade tallrikar i golvet, det var högljutt, men Alva satt där och märkte knappt något. En kvinna försökte köpa äpplen av henne, men när Alva inte reagerade kastade hon shillingen i knät på henne.

En annan kvinna gick vidare utan att köpa något. Några kunder tog helt enkelt vad de behövde och lade ägg och ost i korgen istället. Martha såg allt detta. Hon reste sig från sin bod och sa till Bruno: "Kan du vara snäll och hämta lite ved åt mig och den lilla lyktan, oljelampan."

Sedan gick hon över till Alva. Hon satte sig bredvid henne på knä. Hon hade tagit med sig den lilla eldstaden. Hon tände en brasa med Brunos ved och gjorde i ordning sin gjutjärnsbrasa. Hon fyllde vattenkokaren med vatten och började sedan skära upp de gamla äpplena. Martha skalade bort alla dåliga bitar och skar resten i grova bitar och lade dem i det kokande vattnet. Bruno kom igen, den här gången med sin lillebror Anselm, som klamrade sig fast vid Bruno och tittade sorgset på Alva.

"Mamma, behöver du något mer? Pappa frågade", frågade han viskande. Mamma bad om lite mer söt sirap. "Och ta med en till kanna vatten, tack!" Bruno och Anselm kom med allt hon behövde, medan Alreich hade fullt upp med att sälja varorna i sitt riktiga marknadsstånd.

Under tiden hade marknadsdagen förvandlats till en stor festival. Det var många fler människor än vanligt. Hög musik och glada fester präglade nu marknaden. Alva tittade på den tillsammans med pojkarna, men utan att släppa Grapen med blicken. Under tiden hade äppel- och vattenblandningen förvandlats till mos och de första shopparna stannade upp. "Vad är det du lagar?" frågade en av dem. "Det luktar jättegott!" sa en annan. "Det är äppelmos, vill du smaka på det?" "Åh ja, det vill jag gärna." Flera personer samlades vidståndet. "Jag vill också gärna smaka!" sa krukmakaren och gav henne en liten tallrik. Martha fyllde den med äppelmos och räckte tillbaka den till honom. Krukmakaren smakade på den och förvandlade sitt ansikte till ett hjärtligt leende. Men Alva satt där, oengagerad, utan att ens lägga märke till det liv och rörelse som pågick runtståndet. Martha sålde nu äppelmoset. Bruno kom med mer ved, hjälpte till att skära äpplen och snart var båda korgarna tomma. Alva kände inte ens igen Peter, som ville berätta sina nyheter för henne och därför hade gjort en liten avstickare genom marknaden. Den här gången hade han skinn under armen som han skulle leverera. Alreich hade lagt märke till Peters oroliga blick på den sorgset sittande Alva och kallat på honom. Han berättade för honom vad han misstänkte. Peter förstod, nickade hejdom och gick vidare. Peter hade egentligen velat berätta för henne om kvällen med sin far och om det äventyr han nu skulle ge sig ut på. Men nu hade han inte hjärta att tala med henne. Alva rörde på sig, hon kunde inte sitta längre. Trots alla filtar gjorde hennes rumpa ont av den hårda lådan. Hon var hungrig och kände sig utmattad. Martha gav henne lite äppelmos och satte sig på lådan med flickan. Hon gav henne en varm kram och sa: "Vi finns alltid här för dig om du behöver oss." Orden och kramen kändes bra och Alva kände sig inte längre så ensam.

Martha var snäll och luktade gott. Martha var mjuk. Martha såg ut som hennes mamma och det kändes som om hennes mamma hade kommit tillbaka till Martha för att trösta henne. Alva drog Martha nära sig och kramade henne så hårt hon kunde. Martha lät det hända. Och Alva trodde att hon aldrig skulle släppa taget om henne igen. Hon ville aldrig släppa taget om lantbrukarfamiljen igen. Martha strök Alva över huvudet och sa: "Allt kommer att ordna sig. Förr eller senare kommer du att förstå att allt som händer har ett syfte. Allt har en anledning, du behöver tålamod. Mycket inser man först när man blir vuxen, och en del saker först när man är gammal, som Helmke. Hon hade ett bra liv. Hon hade dig, Alva." Alva nickade och sa: "Maria sa att hon somnade in lugnt och stilla med ett leende." "Ja, du förstår", sa Martha. "Då är allting rätt.

Då är det så det ska vara. Hon skulle vara så stolt över dig om hon kunde se dig nu, när du modigt fortsätter att driva hennes stall." "Ja." Alva var verkligen stolt. Hon kände sig bra nu, vuxen på något sätt. Nu var hon vuxen och hon var stolt över sig själv. "Georg sa att jag skulle ta bilen till herr Müller på Böttcherstraße. Det betyder att jag inte kommer att vara här i morgon." Martha nickade eftertänksamt men med ett leende. "Men du kan hjälpa mig här..." hon pekade över till sitt bås, "...och Alreich och barnen kommer att bli glada att se dig. De har ju ingen syster än!" Martha strök sig över magen och det var först då som Alva förstod att hennes mage var fet och att hon väntade barn. Alva log. "Jag är så glad för din skull", sa hon och gav Martha ännu en stor kram. "Jag ska gå bort till min bil och avlösa Alreich så att han kan ta en paus. Du rör om i äppelmoset och när allt är slut låter du elden slockna. Men var snäll och ta ner vattenkokaren först. Nu är det bara att röra om ordentligt så att det inte bränns vid!" Sedan reste hon sig upp och gick genom den smala korridoren till sin vagn. Folk kom och köpte äppelmos, sylt, pumpor och buketter med torkade blommor. Elden höll på att brinna ner. Det fanns fortfarande lite äppelmos kvar i den och Alva smakade på det. Det smakade så ljuvligt sött och fruktigt, hon hade aldrig ätit något liknande förut. Hon var glad att den här dagen ändå kunde sluta bra. Tyvärr kom inte Peter. Han var chockad och kunde inte riktigt hantera Alvas sorg. Många människor hade samlats framför rådhuset igen. De kunde bara hoppas att en pakt med Likedeelers skulle göra dem mer nytta än skada. De många piraterna skulle förmodligen lämna Wismar nu. Det ville ingen gå miste om. Alva packade ihop sina saker. Hon såg också att lantbrukarfamiljen skulle ge sig av. De packade mer än vad de brukade göra tidigare kvällar. De skulle förmodligen resa tillbaka till sin gård. "Det är tur", tänkte Alva, "att de lämnar marknaden samtidigt som jag. Annars hade jag inte klarat morgondagen." Hon var glad att hon kunde lämna över vagnen. Allt skulle påminna henne om Helmke. Hon skulle bli tvungen att se sig om efter ett nytt jobb. Kanske kunde hon hjälpa Peter att leverera varorna. Då kunde han lära sig mer latin och hans far skulle bli glad. Hon skulle diskutera detta med Peter i kväll. Hon lastade färdigt sin vagn, såg sig omkring igen för att försäkra sig om att hon inte glömt något och gick bort till bönderna. "Jag ville säga hej då och tack för att ni hjälpte mig!" Pojkarna kramade om henne. "Vi ses snart!" sa de och fortsatte att leka.

Martha och Alreich höll varandra i handen och strålade mot Alva. Alreich strök sin fru över magen. "Lustigt", sa Alva förundrat, "att jag inte ens märkt att jag var gravid förrän nu." De såg lyckliga ut. De var en fantastisk familj. "Adjö på er. Vi ses snart!" "Vi ses snart", sa de båda och log. Alva tyckte att det var lite konstigt. Hon tyckte att avskedet skulle ha varit mycket mer rörande. När hon gick vände hon sig om igen, och båda stod fortfarande kvar och vinkade till henne och log från öra till öra. När hon passerade rådhuset i Wismar med sin tomma vagn var det fortfarande mycket uppståndelse. Hon såg bara soldater och vakter. Tyvärr ingen Klaus Störtebeker. Kanske var piraterna fortfarande kvar i byggnaden. Lyckligtvis verkade allt vara frid och fröjd, eftersom hon inte hörde några slagsmål eller skrik inifrån. De skulle nog komma överens den här gången, de rika rådsmedlemmarna och de ökända piraterna. Alva tog bilen till Franz på Böttcherstrasse. Efteråt ville hon titta in hos Hugo och kanske väcka honom. Peter skulle ansluta sig till dem senare. Hon går sakta mot hamnen, förbi smala, höga, rikt dekorerade gavelhus. Lyckligtvis var Hugo redan vaken. Han satt tillsammans med sin far Hans på trappan framför bryggeriet. Många av hans syskon lekte kull framför det. Alva var osäker på om hon ville träffa

Hans. Men så tänkte hon att den här dagen inte kunde bli värre, tog sig samman och gick fram till de två. "Jaha, piratdockan!" Hans flinade mot henne. "Hej Alva, trevligt att du kunde komma." Hugo reste sig upp och försvann in i bryggeriet.

Hans satt fortfarande kvar på trappan. De stirrade på varandra i ögonhöjd. Hans ögon smalnade av och han flinade mer och mer tills han till slut nickade igenkännande. "Jag är säker på att din far är stolt över dig, piratdocka." Alva kunde inte andas, hon spände sig inombords och ett enormt raseri steg inom henne. Hon ville bara ge honom en örfil. Hon var bara tvungen att göra det. Hon var så arg: alla de där illaluktande trasorna, det där elaka flinet, namnet och nu referensen till hennes far. Det var för mycket! Vad handlade det om, varför var han så där mot henne? Hon knöt näven, tog ett djupt andetag och.... kom Hugo med bröd och en stoppad trasa i famnen och tre ölmuggar i handen. "Kommer du?" ropade han till Alvas rygg när han gick förbi. Alva vände sig om på fläcken och sprang efter honom genom stadporten till hamnen.

Peter väntade redan på hennes favoritplats. Han såg nervös ut. Piratkoggarna kunde ses i bakgrunden. De var fullastade med vapen, kanoner och proviant. Vännerna satte sig ner. Alva, som alltid, i mitten och Hugo delade ut den medhavda maten. De åt och drack under tystnad. De såg på när ljuset från den nedgående solen badade hamnen i varm orange och det verkade som om dagen höll på att förlora all sin hektiska fart och tyngd, som om det bara fanns lätta fjädrar i lådorna och balarna. Arbetarna blev långsammare, tystare och gladare. En lätt bris skvalpade över Östersjön och molnen hopade sig vid horisonten för första gången på länge. "Helmke är död", sa Alva in i tystnaden. Båda pojkarna stannade upp i sina rörelser. Tystnad igen. "Så, vad gör du nu?" ville Hugo veta. De lade båda en arm runt henne. Alva njöt av ögonblicket.

"Jag ska välja en ny dörr, en av de fem." Hugo tittade tomt på henne från sidan. "Va?" Sedan bet han i sin ost och fortsatte att titta på vad som hände i hamnen. En liten svart katt gick lugnt och stilla mot Hugo. "Alva..." sa Peter. "...jag har också något att berätta för dig. Min far kom hem i går kväll och berättade om många äventyr. Han talade om handelsvägar och kontakter. Han vill att jag ska bli en köpman som han en dag." Han talade besvärligt, ängsligt och hackigt. "Därför skall jag också lära mig latin, navigation och geografi, räkning och skrivning. Han vill att jag ska följa med honom på nästa resa...". Alva höll andan. Ännu en nyhet! När skulle de här hemska nyheterna äntligen ta slut? "Du ska åka med ett fartyg, du ska lämna Wismar?" Hon var så svartsjuk: han skulle ut och segla. Hon var ledsen: han skulle inte längre vara med henne. En mås kraxade över deras huvuden. Ingen sa något. Ingen vågade svälja eller ens andas. Den lilla katten kröp med förtjusning längs allas ben, en gång fram och en gång tillbaka. Stämningen var spänd tills Alva utbrast: "Jag är glad för din skull!" Hugo drog ett högt, lättat andetag och tog en rejäl tugga av sitt bröd. "Vad?" frågade Peter. "Ska du inte vara tjurig eller ledsen eller slå mig...?" "Jo, det skulle jag faktiskt vilja!" Hon flinade mot honom, såg in i hans vackra ögon och saknade honom redan. "Jag missunnar dig det inte av hela mitt hjärta. Åk iväg på din resa, men du måste lova mig att du kommer tillbaka. Och du måste lova mig att du inte spelar hjälte! Du ska återvända till Wismar vid god hälsa. Om det kommer pirater, så göm dig!" Hon tog en klunk ur ölkruket. "Du måste tillbaka till Wismar. Jag väntar på dig här!" "Verkligen?" Peter såg henne hoppfullt i ögonen. Deras näsor rörde vid varandra mycket nära. Hon kunde nästan känna hans mjuka hud och hans lätta andedräkt. Han ville inte sluta titta på henne. Hon njöt av det. Det var bara ett mycket kort ögonblick, men nu visste hon att Peter och hon hörde ihop. Alva var lycklig, lyckligare än hon någonsin hade varit i hela sitt liv.

Peter vände sig till den tuggande Hugo: "Så, hur har din dag varit? Har du uppfunnit en ny typ av öl?" "Ja, jag har provat något nytt idag. Rökt fisk." Alva fnysir till. "Usch!" Peter skrattade och nästan skrek: "Du kan inte mena allvar, det kan inte smaka gott." "Nej, det smakar inte heller gott." Hugo skakade på huvudet. "Den skulle smaka hamn och hav, jag ville skapa en hanseatisk öl. Till slut höll jag ut alltihop." "Frukten..." säger Peter "... det var en riktigt bra idé. Varför provar du inte andra frukter?" "Ja, eller kanske till och med kryddor", föreslog Alva. "Ibland finns det kanel på marknaden." "Ja, precis!" bekräftade Peter. Han tog fram en liten påse och gav den till Hugo. Peter

sa: "Det finns olika kryddor i den här. Ta en titt!". Han tog fram en liten pappersbit och packade upp den. Det fanns ett pulver inuti. "Låt mig lukta på det!" svarade Alva. "Vad är det för något?" Peter svarade: "Det är curry." Alva räckte över papperet till Hugo, som blev mycket förvånad över den goda lukten. Peter vek ihop papperet, lade det åt sidan och tog fram ett annat. Det innehöll ett rött pulver, som de båda sniffade på. "Och vad är det?" frågade Hugo. "Det är...". Peter luktade på det igen. "...det är paprika!" "Varför har du allt det här i din väska?" frågade Alva. "Min pappa vill att jag ska lära mig det här. Han vill att jag ska känna igen det senare när vi är ute och reser." Hugo nickade gillande. Peter packade upp nästa papper och så höll det på ett tag tills de hade gått igenom alla kryddor. Det var underbart, alla hade känslan av att befinna sig i en annan stad och Hugo försökte memorera allt. "Kan du ta med dig något från dina resor så ska jag göra en god öl. Det lovar jag! Du kanske kan ge mig några nya humlesorter också?" sa Hugo till Peter. Peter skrattar. "Självklart ska jag göra det. Jag tar med mig allt du vill ha. Om du brygger bra öl ska jag sälja din öl över hela världen!" "Toppen!". Hugo var förtjust. "Det är en lysande plan. Det ska jag göra!". De satte sig på lådorna och tittade på folklivet i hamnen, njöt av sensommaren, den varma solen i ansiktet när den sakta gick ner. De lyssnade på måsarna som sjöng ovanför deras huvuden och tittade på kattungarna som var utspridda i hamnen. Det var en härlig tid, tyckte Alva. Dagen började hemskt, men dess slut är så underbart. Hon reflekterade. Det är bara en sak som saknas... och hon rynkade genast på näsan och tänkte på den illaluktande, kladdiga trasan från Hugos far som förmodligen skulle träffa en av dem, som den gjorde varje kväll. Men den här gången skulle hon inte vara offret. Den här gången skulle hon inte klara av att ha den där illaluktande trasan fastklistrad på huvudet med smulor och hår. Allt inom henne började spännas, som om hon i hemlighet väntade på vad som skulle komma.

Hon spände sig. Alva var redan så spänd att det gjorde ont. Så till slut kände hon ett drag, kände att någon stod bakom henne, hoppade upp, vände sig om och skrek: "Nej! ... Inte idag!" och slog någon i magen med all sin kraft. Hon kunde inte se vem som stod framför henne, men var säker på att det var Hans, som vanligt. Alva kände att någon stod framför henne, men bröstet var inte så mjukt som hon hade förväntat sig, inte så mjukt som en fet, överviktig man. På ett ögonblick stod tiden stilla och alla ljud omkring henne tystnade. Håren i nacken krullade sig och en obehaglig känsla kröp upp inom henne. Hon rös när hon insåg att hennes knytnäve inte försvann in i Hans tarmar, utan bokstavligen studsade tillbaka. Hon hörde ett lågt, kvävt stönande. Alva vågade knappt lyfta blicken. Mannen som stod framför henne var minst lika lång som Hugos far, bara mycket kraftigare.

Och det var ingen fuktig trasa i hans händer. Han hade ena handen vilande på änden av sitt svärd, som han bar i bältet. Den andra var knuten till en näve. Alva stod där som förstenad och vågade inte röra sig. På något sätt hoppades hon att allt bara var en dröm eller att hon var osynlig. Hon ville försvinna i tomma intet på fläcken. Under hans uppkavlade armar skymtade mycket muskulösa armar, solbrända och täckta av fina ärr. Alva höll huvudet nere, frusen, med knytnäven i magen på en främmande man. Hon såg hur hans knytnäve slappnade av och mycket långsamt flyttade sig över till hennes spända knytnäve i hans mage. Den stora, solbrända, starka handen lade sig försiktigt på hennes lilla, som hade förvandlats till sten. Alva skämdes. Hon var generad. Med sammanbitna ögon samlade hon allt sitt mod. Sedan lyfte hon sakta huvudet så mycket att hon insåg att mannen framför henne inte var Hans! Han stod där med ett svärd och svarta, slitna stövlar, klädd i en gul skjorta, en beigefärgad mantel och en röd väst! Åh nej, tänkte Alva, hennes blick gick högre och högre upp tills hon kände igen ansiktet. Hon såg in i ett mycket vänligt, leende ansikte. I samma ögonblick som deras ögon möttes, pupill i pupill, träffades Alva som av en blix. Allt i hennes kropp ryckte till: från fotspetsen till den sista nerven i hjärnan. Hon var chockad och det kändes som om hon skulle svimma. Kunde det vara sant? Ja, det kunde det! Hon var säker på det! Nu visste hon: det här var den nakna sanningen. Hon såg in i sin fars ögon! Hon såg in i hans ögon och kände genast igen en villkorlös kärlek. Tårarna vällde upp i hennes ögon. Vilken galen dag! En mysig värme spred sig genom henne, som en osynlig omfamning, hon var uteslagn

lycklig. Det var Klaus Störtebeker som stod framför henne. Klaus Störtebeker var hennes far! Var det möjligt? Han flinade och hon fick gåshud. Han tog försiktigt bort hennes hand från hans mage. Han öppnade den och placerade den på sitt hjärta. Och i det ögonblicket förstod hon att han mycket väl visste att Alva var hans dotter. Hon kunde känna hans hjärtslag. Mycket långsamt blev hon medveten om sin omgivning igen. Hans stod bakom hennes far, men han hade ingen trasa i handen idag. Han snörvlade och torkade sin droppande näsa med baksidan av handen. Hans ögon var fuktiga och han såg fruktansvärt lycklig ut. Hade han vetat det hela tiden? Hugo stod till höger om honom med en gosig svart katt i famnen. Hans blick vilade på pälsbollen. På andra sidan stod Georg och Maria, som båda höll om varandra och tittade på Alva. Alva förstod genast att Georg inte hade känt igen sin far. Var det ingen ögonkontakt? Och precis bredvid honom: Peter! Alva kunde inte tolka vad Peter kände. Alla utom Hugo hade sett vad som hade hänt. När hon insåg hur grotesk situationen måste se ut tog hon ett steg tillbaka och viskade: "Jag är ledsen", utan att släppa hans blå ögon med blicken. "Det är ingen fara", viskade han tillbaka. Han log så kärleksfullt att man kunde se hans vita tänder. Klaus Störtebeker var hennes far! Klaus Störtebeker hade krossat hennes mammas hjärta och sedan lämnat henne med sina barn för att bli Likedeeler! Vad var det folk sa? Klaus Störtebeker och hans pirater räddade livet på många människor och förstörde livet på många andra. En miljon saker surrade runt i Alvas huvud, hon hörde Helmkes röst: "Du har havsvatten istället för blod i dina ådror!" Längtan kröp in i hennes tarmar och klamrade sig allt djupare fast i hennes kött med sina vassa klor. I sin fars blå ögon såg hon det grova, svala havet, äventyr och frihet och obegränsade möjligheter. Och hon kände att han gjorde det rätta. Det var rätt att ge sig hän åt havets dragningskraft som smekte ens bara fötter och lockade en att följa med henne. När Klaus Störtebeker började leta långsamt och omärkligt i fickan efter något släppte Alva taget om honom och tog ytterligare ett steg tillbaka. Hon ville se hela honom. Han var lång, muskulös och stark, modig och självsäker. De log båda mot varandra. Han drog omärkligt upp en liten påse ur sin midjeväska.

Han tog upp ett mynt ur påsen, ett stort guldmynt. Klaus tog Alva i handen och såg henne djupt in i ögonen. Han såg lycklig ut när han drog henne intill sig och viskade i hennes öra: "Svik inte dig själv! Och ta hand om dig själv, lova mig att du alltid kommer att lyssna till ditt hjärta, ingen får bestämma över dig!" Och efter en kort paus, med fuktiga ögon: "Jag älskar dig väldigt mycket!" I samma ögonblick tryckte han myntet i hennes hand, mycket försiktigt och utan större krusiduller. Alva slöt genast handen om det och hoppades att ingen skulle se henne. Sedan vände han sig plötsligt bort och började gå vidare utan att vända sig om en enda gång. Bakom honom följde hans följeslagare, som under tiden hade kommit in genom stadporten och var på väg till piratskeppen tillsammans med stadsfäderna.

Piraterna gick ombord på sina skepp. Det tog ett tag innan alla var ombord och de sista varorna hade stuvats undan. Alva stod där och såg sig om, mållös. Hon var som förlamad. Hon var ju så lycklig. Hur kan det komma sig att man är så ledsen att man inte vill leva längre, och några timmar senare är man så lycklig att man vill krama hela världen? Livet var redan galet. Många människor hade samlats i hamnen för att säga adjö till bröderna Vitalien. De önskade dem lycka till i kampen mot danskarna. Plötsligt insåg Alva att Georg och Maria var på väg mot henne. Georg stod framför henne och skymde hennes utsikt över kuggarna. "Är det sant?" frågade Alva och tittade på sin storebror. "Är det sant att Störtebeker aldrig blir arresterad i Wismar, att han alltid är välkommen hit och kan sälja sitt stöldgods på marknaden, att han förmodligen landar i Wismar oftare nu?" "Ja, det stämmer", sa Georg vänligt.

"Han kommer aldrig att bli arresterad i Wismar. Han tillhör oss nu. Han är född här. Han kommer alltid att finna ett hem här och han kan sälja sina varor här, på marknaden eller via Wismars handelskuggar. Eller så kan han hitta någon som gör det åt honom." Georg blinkade åt henne med ett skratt. Alva funderade och undrade om Georg visste att Klaus Störtebeker var hennes far, men hon vågade inte fråga honom här, inför alla dessa människor. Det fanns tid för det senare. Dessutom hade hon ju lovat. Under inga omständigheter ville hon utsätta sig själv eller sin bror för

fara. Om någon fick reda på att Klaus Störtebeker älskade någon, kunde de bli potentiella gisslan. Det skulle kunna vara ett påtryckningsmedel mot Störtebeker och sätta hennes och Georgs liv i fara. Alva tittade på sin bror. Från sidan såg han verkligen ut som Störtebeker. Hon var så stolt. "Nu har jag också en fantastisk familj!" tänkte hon och klämde myntet i handen. Omärkligt lät hon myntet glida ner i sin påse runt midjan. Alva satte sig ner på lådan igen. Peter och Hugo gjorde detsamma. Georg hämtade ytterligare några säckar och satte sig bredvid dem tillsammans med Maria. De tog Alva och förde in henne bland dem. Georg lade en arm om sin lillasyster. Maria frågade Alva om hennes dag. Hon ville veta om hon mår bra. Alva tittade på kuggarna och försökte få syn på den röda västen. Då kom hon ihåg att det var Maria som hade uppmanat henne att gå till marknaden i morse, som hade uppmanat henne att gå och ta sig fram, trots att hon inte hade känt någon som helst kraft att göra det. Om hon inte hade tagit vagnen till marknaden i morse hade hon inte suttit här nu och saknat sin far. Det var konstigt, det kunde inte vara så att Maria visste att den här dagen skulle bli så här. Det var konstigt att Maria verkligen ville att Alva skulle gå till marknaden. Hon var god. Maria var en god kvinna och hon tillät Georg och Maria att vara tillsammans. Maria hade bra instinkter och hjärtat på rätt ställe. Maria lade armen om Alva som om hon hade hört hennes tankar. Flickan kramade om henne hårt. Maria återgäldade hennes omfamning och drog även in Peter i famnen. "Tack!" sa Alva. "Tack för att ni är här!" och de tittade alla ut mot hamnen där piraterna var på väg att kasta loss. "Vi har båda något att berätta för er, eller snarare något att fråga er om." Georg reste sig upp, ställde sig framför Alva och drog upp henne. "Så...", funderade han, "...var är det bäst att börja?" Maria klappade honom på låret med handflatan.

"Fortsätt!" Hon rullade med ögonen. Alva log frågande mot honom. "Vad är det?" frågade hon tveksamt. Georg kliade sig i det blonda håret och började fundera. "Du vet den där vänliga bondefamiljen från marknaden mittemot Helmkes stånd. Vid ordet Helmke tappade hans röst kraft och Alvas ögon fylldes genast av tårar. Hon nickade och Georg tittade mot stadsmuren för att söka hjälp. Alva följde hans blick och kände genast igen Alreich och hans familj. De satt alla på sina stora vagnar, med sin gamla häst Trudi i selen, redo att åka hem. Bruno vinkade upphetsat till henne. Vid åsynen av pojken spred sig en mysig värme i henne. "Jag måste berätta för dig..." fortsatte Georg. "Martha är vår moster, hon är vår mammas syster. Maria och jag ville fråga dig om du skulle vilja bo med dem på landet ett tag." Alva blev mållös. "Du får i alla fall inte gå tillbaka till vårt rum!" fortsatte Georg. "Hur kommer det sig?" ville Alva veta. Georg bet sig i läppen, sänkte sedan blicken och stönade. "Tyvärr stängde du inte dörren till svinstian ordentligt i morse..." Alva ville protestera, men lät sedan båda axlarna falla. Maria tog tag i hennes hand och kramade den hårt. Georg tog henne i båda axlarna och skakade henne försiktigt. Nu kunde Alva se att han flinade. "Hur som helst, grisen tog sin chans och ödelade gårdsträdgården fullständigt, drog ner tvätten i smutsen, skrämde hönsen och skrämde bort dem, åt upp alla deras sädeskorn och fortsatte sedan sitt ofog i Gustavs och Gustjes ljusa kök." Maria fortsatte: "Din bror har redan lagat det mesta, bara Gustje och Gustav är fortfarande lite upprörda, deras verkstad är ju helt förstörd." Alva blev förskräckt och hennes ögon vidgades. Georg såg sin systers chock och försökte lugna henne: "Jag betalade dem med pengarna från vår segelbåt. Jag ville egentligen ge dig pengarna nu när du går din egen väg. Nu måste du söka jobb igen." Alva tittade ut över havet över sin brors axlar. Hon saknade sin lilla båt, men kände genast med absolut säkerhet att hon en dag skulle få en ny båt. Georg vinkade över till stadsmuren. Alreich hoppade ner från kuskens säte. Han kom fram och ställde sig framför Alva: bredbent och stark, men med en varmhjärtad blick. Han sträckte fram en knuten näve mot henne. Deras ögon möttes en kort stund och hon kände värmen i sitt hjärta. "Det här är vad vi ger dig!" Han öppnade sin knytnäve. Hon tittade in i den och såg frön. Massor av ringblomsfrön! Han upprepade: "Vi ger dig dessa för en ny start och mycket mer. Jag vill att du planterar en liten rabatt med blommor och medicinalväxter här. Vi behöver någon som tycker om att arbeta och som känner sig hemma." Alva rodnar. "Sedan ska vi sälja dem till läkare och sjukhus på marknaden i Wismar!" Alva tittar ner på Maria, som tittar stelt ut mot havet när hon hör

ordet "sjukhus". "Man kan göra läkande salvor och tinkturer av det för att bota sjuka människor." Han lade sin hand på hennes axel. "Det skall bli din uppgift. Detta och många andra, om du vill." Och eftersom Alva inte rörde sig, tillade han: "Om du vill komma till vår gård och bo med oss i Hornstorf. Du får ditt eget rum, din egen säng och något att äta varje dag. I gengäld ber vi dig att hjälpa oss med arbetet. Och så snart vi har varit på marknaden får du naturligtvis följa med oss till Wismar och hälsa på dina vänner och Georg!" Alva var alldeles yr av lycka. Hon var så lycklig och tacksam. Helmke hade haft så rätt: allting stämde på något sätt. Hon hade hittat den, sin dörr till ett nytt liv, till ett annat liv. Hon bestämde sig för att det var den femte dörren hon skulle gå igenom. "Nå, vad säger du?" Alva vände sig till sin bror. Vilken bild: de tre kuggarna bakom honom och solen som sakta går ner i väster!

Georg stod där med solen i ryggen och såg otroligt stolt ut. Han var inte bara stolt, utan också mycket glad. "Och när du har fått ihop tillräckligt med pengar kan du köpa dig en egen liten segelbåt. En dag kanske du blir den första kvinnan som seglar på en kogg och handlar med andra Hansastäder." Han tittade påfallande mycket på Peter, som lade armarna i kors, flinade och försökte se väldigt vuxen ut. Georg tog tag i Alvas händer och drog henne nära sig. "Fortsätt drömma, Alva, vi är mycket stolta över dig." En liten pojke skrek från vagnen. "Alvaaaa!" ropade Anselm nu över. Alva vinkade tillbaka och kände igen den stora färgglada kistan, en korg med Helmkes kycklingar i, den stora sängen, bordet och stolarna. Alva vände sig åter mot sin bror. Hon rynkade pannan och skakade roat på huvudet. Georg flinade tillbaka. "Så, vad säger du? Vill du ha ett liv som bonde?" Alva tittade ut över havet på koggarna. Hon visste vad hon ville, det hade hon vetat redan när Georg frågade henne första gången. "Ja, ja, det vill jag!" Och hon tänkte: "Nu har jag öppnat den, min femte dörr." Solen sken och badade hamnen i ett orange ljus, det var en härlig sensommarkväll. Doften av rökt fisk, trä och tjära spred sig från hamnbassängen och en lätt bris blåste från väst till nordost. Silhuetterna av de tre tungt lastade koggarna som Klaus Störtebeker seglade på mot Stockholm kunde skönjas vid horisonten.

Översatt med DeepL.com (Pro-version)